



ЛЕВ СИЛЕНКО

Лев Силенко
**ГІСТЬ З ХРАМУ
ПРЕДКІВ**

**З Піснею
у Духовній Державі
Історії, Релігії, Філософії**

(Видання друге)
1996

"Протилежності в розуміннях Бога звеличують духовне життя Людства",
"МАГА ВІРА"

ВІН ПРИЙШОВ

Духовний Богатир народжений над Дніпром. У колиці Індоевропейських народів. Він із Сонячного Храму Предків йшов до свого Народу тисячі літ. Йшов по шляхах легендарних Оріян (Гіттітів - Антів - Русичів).

Перевтілювався з покоління в покоління. Збагачувався світлодайною інтуїцією. Законами Космосу вдосконалював життєву путь. У Його "Я" проявлена вдача Предків, їхня Духовна Сила, Свята Віра, Гідність, вроджене Благородство. Оригінальний талант Душі і Розуму.

Він є більше, ніж Він. У Ньому закодоване Минуле, проявлене Сучасне. У Ньому затаєне Майбутнє синів і дочок священного Дніпра, їхні болі й радощі, самобутній Геній світлого Духа. Він є та Людина, яка в кожному Народові цінується, як Світоч Роду.

"Гість з Храму Предків" написаний більше, ніж 35 років тому. Це був час, коли в Україні відбувалося тотальне омосковщення українців, очолене політруками і попами. І автор "Гостя з Храму Предків", хоч і перебував за океаном, страждав стражданням гнобленого народу. І висловлював свої почування безстрашно, священнодійно. Відчутна суворість, безпосередність, добротливість.

Коли я запитала: "Ви поет?", Він відповів: "Гість з Храму Предків" говорить до всіх і до нікого. Говорить спонтанно. Не шукайте в Ньому поета, прозаїка. Пізнайте у Ньому себе, своїх людей, своє минуле, щоб ви могли збагатитись вірою в себе, і успішно йти в Майбутнє.

Обставини життя були такі, що майже десять літ їздив авто по автострадах Канади, Америки. Дороги рівні, широкі, їдучи неозорими пшеничними полями Канади, які зливалися з небозводом, мені здавалося, що я в Україні. І душа моя линула в рідну небесну блакить, і я в Царстві Духа Предків зустрічався з Трипільцями. Складав чолом царю Кию. Вітався з Святославом і його воїнами. Предки в моїй уяві стояли живі, красиві. І я між ними, як рідний з рідними.

І дивне осявання приходило до мене. Окрилювало моє серце, і я, їдучи авто, пристрасно співав. Одну строфу декілька разів проспівавши, зупиняв авто при дорозі, записував і їхав далі. Дорога (Вінніпег-Міннеаполіс-Клівленд-Нью-Йорк) довга. Строфи родилися за строфами. Стільки строф, скільки й було автових зупинок. І так появилася пісня "Гість з Храму Предків".

Він посланник Дажбога (тобто Світла, Милосердя, Любові, Волі, незнищимої Енергії несвідомого і свідомого Буття). Він в Дажбогові і Дажбог у Ньому.

Він вірує: Дажбог Святий Дух України-Руси Один так, як Одна на світі Україна, як Одне серце в людини, як Одне сонце в небесах. Крім Дажбога немає бога. Натхненний монотеїстичною святою рідною Вірою, Він, Гість з Храму Предків, звістив своїм людям

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

нове бого-розуміння у книгах "МАГА ВІРА", "Переоцінка Духовної Вартости", "Святе Вчення".

О, яка це правдива Божественна Віра!

Професор О. Білецький (Денбурі університет, США) пише: "Силенкова Віра в Дажбога нова Віра. Силенко нікого не повторює і залишиться ніким неповторений".

"Могутню пісню співає поет Лев Силенко. Поет, що муза натхнула Його душу довершеною пісню. Його талант великий. Його форма поетичних творів оригінальне легка. Мова чиста, жива, некована. Лев Силенко почав писати майже з дитячих років" (д-р С. С. Сасе, "Новий Шлях", 1969 рік, Вінніпег).

У часописі "Канадійський фермер" (15 серпня, 1970) читаємо:

"Про літературну працю Лева Силенка (Орлигори) писали проф. В. Державин, проф. В. Ващенко, проф. Яр. Рудницький та інші. Наприклад, в 1962 році в "Канад. фермері" пишеться: "Лев Силенко - вроджений поет із Божої ласки. В тематичному діпазоні ніщо не сходить із поля його творчої великої уяви: немов на фільмовій стрічці пересуваються перед читачем образи-реакції тонкої поетової душі на нашу багатогранну дійсність.

Патріотична лірика Лева Т. Силенка переплітається із особистою, і це говорить про високу національну мораль поета. Його нові і свіжі думки схрещуються із оновленням (відродженням) старих українських істин, і все у витриманій (у народному стилі) поетичній формі.

Чиста і гарна мова, сміливі звороти і порівняння: все це разом узяте ставить Силенка в передову лаву сучасних творців українського поетичного слова і запевняє йому власне місце в історії української літератури" (проф. Яр. Рудницький, Манітобський університет).

"Гість з Храму Предків" ("Мага Врата") - такого голосу, голосу відваги, бадьорости й оптимістичного погляду в майбутнє вже давно не чула (якщо взагалі чула!) наша еміграція і наші українські читачі взагалі" (д-р Юлій Мовчан).

Коли я читала твір "Гість з Храму Предків", моя душа освітлювалася новими почуваннями. На очах появилася щаслива сльоза: я раділа, що наша Земля народила таку Людину. Вірю, що читач розділить мої почування, читаючи цей величаво вроджений твір.

Проф. Світослава Лисенко Січень, 1996 рік

ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

*Я прийшов з Храму Предків, з Трипілля.
П'ятдесят мандрував я століть.
Бачив війни, і мир, і дозвілля,
Оріянські шляхи - їхню кміть.*

1. **МАГА** Врату* врочисто дарую
Поколінням грядущим. Прийміть
Дань нетлінну, святу, золотую,
Людство світлом новим освітіть!
2. Людство томиться в тьмі: конче треба
Мозок кормом новим годувать.
Україна покликана Небом
Хід Європі новий показать.
3. Сонце Рідної Віри і Волі
Буде мислі родити нові.
І поклін племена сильні й кволі
Українській складуть голові.
4. І поклонники Маркса і Будди,
Могамета, Ісуса і Тьми,
І немудрі, і мудрії люди
Схочуть бути новими людьми.
5. Мислі люблені мною черпаю
Я з джерел Духа Предків. Моя
Краща Йсусових чуд, краща раю
Життєтворна Дажбожа Земля.

* “Мага Врата”, (санскрит). “Мага” – могутня, могутній. “Врата” – дорога, воля, ворота, служба, духовний огляд, сила

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

6. Я - дитина Дніпра, Сонця, Грому
Ритм моїх почувань непростий:
Він походить з Дажбожого Дому –
Вічно Рідний і вічно Святий!
7. Я родився з Безсмертя безсмертних.
Я годований серцем Землі.
З дум моїх золотих, іскрометних
Людство створить нові кораблі
8. Революцій духовної Волі.
О плянетний людський океан!
Буде честь на твоєму престолі,
Як пробудиться Люд мій, титан.
9. Люд пробудиться буйно. І мною
У собі возвеличить себе.
Я безсмертний вогнем, і тобою,
Рідне небо моє голубе.
10. Ті що з Сонцем ранковим у серці
І жили, і любили - не мруть,
Буйно квітнуть у сонячнім герці,
І в Безсмерті безсмертям живуть.
11. Вірю їм я, що кров моя, очі
Не помруть у серцях степових.
У день Сонця і в буряні ночі
Я судитиму духів лихих.
12. Не хвалитиму зрадників, кволу
Яничарську любов, її спів,
Її мудрість мілку, низькочолу,
Чреволюбних її вчителів.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

13. Не хвалитиму тих, що віками
Україну тримали в ярмі,
Добрі душі лякали хрестами,
Добрі душі тримали в п'їтьмі.
14. Я судитиму тих, що судили
Рідну Віру на Рідній Землі,
Що в Дніпрі мою Волю втопили,
Честь мою і натхнення мої.
15. Я судитиму тих, що судили
І Дажбога, і Волю, і Рать,
І Народ мій коритися вчили,
Вчили зайдам поклони складать.
16. **Я** прийшов, Племена мої рідні,
З Ваших правд, і джерел, і страждань.
І південні народи, і східні
Проти мене не підуть на брань.
17. Проти підуть раби злоязичні,
Щоб спотворити сад моїх дум.
"Лжепророк йде!" - ректимуть безличні
Діти рабства, плекаючи глум.
18. "Лжепророк, баламут і безбожник
Лев Силенко!" - глаголять вони.
З ними піп і владика-вельможник,
Страхом стомлені рабські сини.
19. Я речу: "Заблукалі, вертайтеся,
Рідну Віру беру із Небес,
Відчиняйте серця, не цурайтесь,
Я на радість Народу воскрес!
20. Я воскрес, і духовні кайдани
На душі розірвав. Земляки,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Кличу Вас, заліковуйте рани,
Гідно стріньте грядущі віки!"

21. **Я** самотний. Мандруючи світом,
Історичну адресу пишу.
Стиль гарячий, як полудень літом,
Вибачайте: в дорогу спішу.
22. Я без пляну, без примх, спекуляцій
Боголюбно обожнюю світ
Храму Віри моєї. Горацій
Слушно ганив обдимлений міт.
23. Де кадило, розтоптані квіти
Владних дум, де оселі рабів
Тиміямним багатством чадіти
Завжди мусять на славу катів.
24. Я хвалити ніколи не стану
Сіть традицій підступно чужих!
Понад все возвеличу я рану
Українських героїв німих,
25. Безіменних синів України,
Непокору, хотіння і сум
Воскрешу, щоб устала з руїни
Віри Рідної праведність дум,
26. Дум без хитрооблудного чаду,
Без квилінь і лакизних сердець,
Що палкі на приманливу зраду,
Боязливі на спротив і герць.
27. **МАТИ**-Земле, я хочу почати
Хід священний у древність віків,
Хочу мислі в барвінок убрати,
В чар майбутніх окрилених днів.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

28. Мати-Земле, чолом я складаю
Дочкам древнім твоїм і синам,
І тобою в тобі оживаю
На немеркнучу славу вікам.
29. Люде мій, розгадаєш Минуле,
То й сучасне мудріше збагнеш,
Буде серце до Рідного чуле,
Як чужих мудреців проженеш.
30. Люде мій, шашель духа чужого,
Що ховається в міті Христа,
Сіє зерна роздорів. Премного
З правд чужих блекоти вироста!
31. **НЕ ХВАЛИ** мудреців, що хрестами,
Магнетичним кличем Ілліча
Роблять діток твоїх кріпаками
І тримають під лезом меча!
32. Пізнавай чужу мудрість і чвари,
Та не пий із їх дзбанку вина,
Бо загубиш себе, рідні дари
І сорочку з свого полотна.
33. Я іду, щоб врочисто сказати:
Хто не знає минуле, тому
Буде тяжче майбутнє стрічати,
Як безстріхому люту зиму.
34. Нишкніть, чесні носителі чаду
Греко-римських кадильниць і тьми!
Я іду зі Святинь Києграду
Сіять зерна святі між людьми.
35. Воскреса в моїм серці вогнями
Рідна Віра святої Руси.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

- Я іду, як володар, шляхами
Мага Віри, звитяг і краси!
36. Я - ратай легендарної слави,
Віри Рідної - рідного дня.
У Духовній Святині Держави
Мисль народжена мною моя!
37. **ПРАВОСЛАВНІ** раби і поети
Пишнотливо торочать, що ми
Дикуні, що нас авторитети
Римо-грецькі зробили людьми...
38. І торочать, що нас у Славуті,
Наче стадо сліпих баранів
Охрестили. І стали закуті
Серце, крила дніпрянських орлів.
39. Кажуть: грек у старім Києграді
Став духовним жрецем (на Русі).
І для нього були на заваді
Українські обряди усі.
40. Русь була на Русі на заваді?
Грек володар і серця, й ума.
Православні раби, будьте раді –
Віри вашої більше нема...
41. **ХТО** ми є? Азіяти, Монголи,
Вічні варвари диких степів,
Що їдять без вогню і без солі
І авгурів, і грецьких попів?
42. Хто ми є? І чи мали ми рідну
Самобутню науку життя?
Непорочну снагу і солідну,
Як святе материнське чуття?

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

43. Білі негри ми нині? О, горе,
Ми не ми. У нас "Я" не своє.
Розлилася туга, наче море,
По степах, де Народ мій живе...
44. Хто ми є? Діти церкви святої,
У якій замість матері жид?
Замість мудрости, возглас тупої
Алилуйщини, Євиний стид.
45. Хто ми є? Байстрики Візантії,
Вівці стрижені римських авгур,
Чи духовні пігмеї німії,
Що бояться тривоги і бур?
46. Хто ми є? Безсоромні лакеї
Зайд московських, продажні сини,
Що стидаються Нені своєї,
Полюбивши чужі ордени?
47. Хто ми є? Гнучкошиєнки - черви,
Архидурні чужих віттарів,
Що свій ум, свою душу і нерви
Збагатили інстинктом рабів?
48. Хто ми є? Славний рід чи отара
Християнських смиренних овець,
Котрі вірять: жиди Аврам, Сара –
Перша Мати і перший Отець.
49. Предків Дух м'ні сказав відчинити
Історичної правди Врата,
Люд, рожденний в тюрмі, розбудити,
Щоб воскресли Хотіння й Мета!
50. **МИ** - Трипільці, народ, що Європі
Дав божественну кміть, перший міт.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Наші Предки в біблійнім потопі
Не топились, як "грішний" семіт.

51. Наша Рідна Земля була раєм,
Де зродилась Орійська Сім'я.
Нині правди цієї не знаєм –
Ми свого відщуралися "Я".
52. Древня Індія знає, що Роди
Світлоокі на конях швидких,
Покоряючи гори і води,
З-над Дніпра прилетіли до них.
53. І над Індом створили державу,
І назвали її тоді Кіш.
Поколінням майбутнім на славу
Груз у землю Дравидську леміш.
54. Орь - великий і славний наш Тато:
Незбагненна ніким його кміть.
Світ дивують, як сонце і злато,
Сотні орьських буремних століть.
55. Німець хоче, щоб німець навчався
Твердо вірити: Орій - це Гот,
Котрий Інд покорив, і почався
З нього Індо-Германський народ.
56. Ні, не Німці були це, не Готи:
Гот боявся коней, як вовків.
І не Греки. Скажім без турботи:
Чорні очі у грецьких богів...
57. Україно, це з лона Твоєї,
Життєтворної нени-Землі
Вийшов Орій, Трипільські антеї –
Перші в світі людські королі!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

58. Україно, це ти колихала
Оріянських народів стару
Славнорідну колиску.
Навчала Серце, Розум молитись Добру.
59. Літ п'ять тисяч тому наші Предки,
Дикий шал загнуждавши коней,
І шкіряні вдягнувши жилетки,
До індуських примчали дверей.
60. **МИ** древніші, як Ной, Аврам, Сара
І казковий біблійний Самсон.
Чиста ми Оріянська "отара",
Що народам дала пантеон
61. Дивних Ведів творінь, чар намету,
Де владарствує Огні і Ом.
Від Дніпра до Індуського степу
Води й гори нам били чолом.
62. З нами Див ішов - сяйво Сварога,
Ніжність Лелі і Орьова кміть,
І натхнення священне Дажбога,
І Морена (кістяк лихоліть).
63. З нами йшов опромінений Огні,
Грім Марути і Мокші сльоза...
Рідна Віра священна. І Бог. Ні,
Серце наше - духовна краса.
64. Предки наші старіші, як чада
Елогимові. З наших племен
(Кимерійсько - Гиксоського стада),
Де Славута тече (Бористен),
65. Перші в світі родилися вої,
Що з Дніпра по єгипетський Ніл

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Мчали летом стріли золотої,
Чудотворною спритністю бджіл.

66. "Кінь і віз" - перший транспорт людини
В Українській зродився Землі,
І пішов до племен Аккадини,
До Єгипту, в семітські краї.
67. Ми Пелазги (старі Оріяни)
І Егейська культура - наш труд.
З Альп нахлинули Греки (Доряни) –
Вбили жителів мирних (наш люд)!
68. **МИ** Сумери. На долах Євфрату
Квітли наші міста. Зигурат –
Українську Святиню багату
Ні Халдей не ганьбив, ні Аккад.
69. Ми Сумери (потомки Трипільля).
Гідний слід наш - розкопаний Ур.
Роботящі ми діти привілля,
Сад створили з євфратських баюр.
70. Ми - легенда, звитяжні Гітгіти,
Що спалили старий Вавилон,
Присмиривши Аккадів. Леліти
Внук Саргона не смів про свій трон.
71. **УКРАЇНО**, з Твоєї колиски
Вийшов славний гиксоський Киян.
Пив узвар він з трипільської миски,
Був міцний, як дніпрянський тарпан.
72. О, Кияне! Тобі фараони
І жерці сина божого Ра
Чесно били доземні поклони,
Як владиці святого Дніпра.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

73. І синайські худі козопаси,
(Азazel - їх пастуший божок)
Несли шкіру для нас, пах, прикраси,
Первородних дарили доньок.
74. Українці в старій Филістині
(Ще тоді не жили там Жиди)
Полишали (розкопують нині)
Древньославні трипільські сліди.
75. І в єгипетських храмах Амона
Карби клали жерці - знахарі,
Що в долинах амонського трона
Гикси правлять (Трипільці старі).
76. Потім Скити могутні і славні,
(Внуки Гиксів - володарська рать)
Прославляли походи предавні,
Рідний Звичай і Рідну Печать.
77. **ДЕ** йорданські течуть мутні води,
Був Скитоград (тепер Бетшеан):
Там колись Української Роди
Мали грізних візниць караван.
78. Як вернувсь Езикел з Вавилону,
(Глянь у "Біблію", там він писав),
Що цар Гог (із Магогського трону –
З трону Скитів) Юдеїв скоряв.
79. Гог летів, наче вихор! Тарпани
Гнали перські полчища, жидів.
Де Йордань, він знечулював рани
Полином чорноморських степів.
80. Саваот - мілітарне божище
Сема, Хама, Яфета племен,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

- Був покорений Гогом, щоб вище
Він не пнувсь українських знамен.
81. Фараон Псаметих приніс дари –
Склав до ніг Українських Синів.
А жерці - святе миро і чари:
Їжу нільських владик і богів.
82. Бог Іакова - грізний Єгова
Був Дажбогом полонений. І
України священна розмова
В Ханаанській дзвеніла землі.
83. **ДАРІЙ** (перський володар на Сході) –
Рим і Греція в нього - раби,
Тигром ріс у хоробрім поході
Жадний слави, звитяг, боротьби.
84. Гордий Перс хотів Скитську державу
Заратустрі у дар принести.
Над Дніпром загубив свою славу
І Тамузи злотисті хрести.
85. "Скит подібний на римського Бога", -
Лист до Риму Овідій писав.
Степ у Скита, як скатерть розлога,
А на ньому - моря буйних трав.
86. Оборонні ромейські споруди,
Що в дунайських стояли степах,
Обсипалися стрілами: люди
Українські не знали про страх.
87. Хто не знає про страх, тому сила
Правд чужих б'є поклони до ніг.
Страх людині розслаблює крила,
Порить спину, як мокрий батіг.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

88. **УКРАЇНСЬКІ** Дажбожії Роди,
Ви чар Волі, загадка віків.
Од вас мудрість черпали Народи
Євразійських долин і пісків.
89. Із Дажбожого Роду родились
Кімерієць і Скит, і Сармат.
Часто й палко, як рідні сварились –
Хіба з братом не свариться брат?
90. Русичі і Магоги, і Скити –
Роди кровні, відважні, старі –
Українцями стали. І жити
Мудро вміли колись на Дніпрі.
91. Різні назви у світі ми мали:
Анти, Анти! Хіба це не ми
Германаріха орди прогнали,
Готські стріли стоптали кіньми!
92. **УКРАЇНЦІ**, Латини і Греки –
Три народи в Європі, які
Своєрідно зростали. І Мекки
Рідні мали свої (пресвяті).
93. Русь (Сарматія) римській короні
Не склоняла ніколи чола.
Не була, як той раб, на припоні,
Самобутність свою берегла.
94. Берегла свої рідні Покони,
Рідну Віру і Мудрість свою.
Не могли чужинці (гегемони)
Чесно Русь покорити в бою!
95. Був учителем Греків наш славний
Анахарзис (Анакр) Скит (Сколот),

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

І про це написав хроніст давній –
Грек старий (мандрівник) Геродот.

96. Він писав, що з Землі Бористенів
Анахарзис (мудрець завітав).
Перший в світі тоді для Гелленів
Про безсмертя душі розказав.
97. У Атенах тоді не жили ще
Ні Сократ, ні "дивак" Демокрит.
Лиш століття пізніш вони ближче,
Знали правди, які їм дав Скит.
98. **РАБ** в Європі родивсь, як худоба:
Римлянин - півбожок, раб - це річ.
Для одних - радість, благи, оздоба,
А для інших - покора і ніч...
99. Сталось так, що купці со Юдеї
Рцали вісті про чуда чудес:
Ніби був Бог рабів, та Ромеї
Вбили Бога цього й він воскрес.
100. І вознісся, як Август. Благає
Всіх бездомних, голодних, сліпих
Не любити земне. Обіцяє
Він безсмертя на небі для них.
101. І набити з Юдеї гласили,
Що син Ягве (святий мошіягв)
Кине з неба такі грізні сили,
Що із Риму сотвориться прах.
102. Марс - не Бог! Сина Бога святого
Рим убив. Та він прийде карать
Римську знать, імператора злого,
І рабам буде царство давать.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

103. І єднались раби темні, Гнані;
Обнадієні мітом Христа.
Їх принадно манили незнані
Солодкаві небесні врата...
104. Бунтувались вони: Йсуса віра
Вчила їх не боятися мук.
Тужно грала Неронова ліра,
Конвульсійно здригався канчук.
105. Римський раб брів покірно на муки,
Проклинаючи рабство і Ром.
До небес піднімав скуті руки,
Бив Ісусові щирий чолом.
106. Рим у шалі розпусти, в знемозі,
У бунтах фанатичних рабів,
Попросити (в безславній тривозі)
В Бога рабського ласок зумів.
107. **СТАЛИ** нові жерці рабам прісно
Благомовить, що Рим за Христа
Кличе бити поклони, бо звісно,
Де покірність, душі чистота.
108. І Христос став спасителем Риму.
Понтифікси (модерні жерці)
Темну зграю рабів (незлічиму)
Хитро смирять з хрестом у руці.
109. Чуда! Чуда святі - стоязикі!
Рим імперський Христа возлюбив,
І апостольські "правди великі"
Ритуалами Марса покрив.
110. **ВАШ** Христос, низьколобі плебеї, -
Імператор рече Константин, -

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

- Буде Богом державним. Ромеї,
Не міняйте імперських доктрин!
111. "Раб у рабстві, як був, так і буде,
Віра інша, а влада - стара.
Я є філокрістос! Хто осудить
Мою святість - лишиться добра.
112. "Християнські жреці почнуть вчити,
Щоб раби поклонялись мені.
Рабським Богом рабів присмирити –
Найвеличніша мудрість землі!
113. "Волю, волю даю християнам
Гнути спину й тягнути ярмо,
Поклоняйтесь Ісусовим ранам
І моє восхваляти кермо!"
114. І раби (християни в неволі)
Вільно стали молитись Христу.
Хвалять щиро одурені й голі
Римську знать і корону злоту.
115. Їм неволя тепер Богом дана,
Їх покора - наука Христа,
Імператору - честь і осанна,
Влада ката, тіяра злота!
116. Англікани, Іспанці і Галли
Були в Римі невольники - крам.
Рідні віри вони повтрачали –
Поклонялися римським богам.
117. Мову рідну забули, обряди,
Честь своїх волелюбних Богів.
І закуті шукали розради
Біля римських старих вівтарів.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

118. Рим нове сотворив слово Боже:
"Імператор - це воля Христа.
Поклоняйтесь, раби, допоможе
Вам на небі молитва свята!"
119. Англікани, Іспанці і Галли
Забували про волю свою...
Понтифікси за це обіцяли
Їм солодке життя у раю.
120. А як Римська імперія впала,
Раб на римський манер став тоді
Дім новий мурувать. Не пропала
Римська вдача - росте не в собі.
121. **РУСЬ** жила загадкова й принадна,
Світу знана її буйна рать.
Візантія - сусідка досадна,
Шанувала Дажбожу печать.
122. Знали Перси, Єгипет, Юдея,
Знали Греки і гордий Латин,
Що вогонь Русича – прометея
Творить свій (Богом люблений) чин.
123. Святослав водив Русь у походи,
Він Ромеїв, Хозар присмиряв.
Покорялись йому гори, води
І поля світанкових заграв.
124. У чужого не вірив він Бога,
І Ромеям казав: "Йду на Вас!
Із небесним Трисуттям Дажбога
Перемога прославлює нас!
125. "Не хитруйте, Ромеї прокляті,
Я син Волі і Слава Русі.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Меч мій кутий із сонця. І в златі
Ходить Русь. Ми - христоси усі.

126. "Добрий жид у вас Богом, бо рідне
Вашим духом роженне зерно,
Злом спотворене, кашля... Не гідне
Гордо глянути в наше вікно!
127. "Душехватів шлете, щоб хапати
У духовне ярмо Русича,
Щоб кропити його і продати
За солід чи шматок калача.
128. "О, Ромеї, ніколи, ніколи
Вам не вдасться мене сповідать.
І топтати квітучі подоли,
Де живе моя Русь, моя рать!"
129. **НАШІ** Предки любили Дажбога,
Мудро рчали тоді: "Саваот –
Це юдейський стратег - перемога,
Він чужий і жорстокий, як Гот!
130. "Бог Жидів (Елогим чи Єгова) –
Він для них, як для нас є Дажбог.
Хай же буде в нас мудрість готова
З Богом рідним пий чар перемог.
131. "Віри різні на світі, як різні
Є на світі народи й краї.
Та закони існують залізні,
Що найкращі обряди - свої.
132. "Матерів є на світі багато
Та найкраща зі всіх матерів –
Рідна Мати. Святе її злато –
Непідкупна краса теплих слів".

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

133. Авраам у Жидів - Прародитель,
Сара - рідна Прамати. У них
Є початки свої, Повелитель,
Є святині, є розум і гріх.
134. Наше рідне походить від Роду
Оря - тата Русі, Праотця,
Що дав ім'я і мудрість Народу,
І дав нам наші риси лиця.
135. Лель замріяна - Мати Святая
(Прародителька наших племен).
Оря - Лелі, родина благая
Там зросла, де пливе Бористен.
136. Святослав Завойовник – дитина
Войовничих Трипільських Племен.
Україно, роди Бога-сина:
Севладику царів і знамен!
137. **ЩОБ** ослабити Русь, треба вбити
Віру внуків Дажбожих, спалить
Вівтарі її слави. Втопити
Символ сили, Дажбога ганьбить.
138. Треба дати їм віру Христову,
Щоб розм'якнули їхні серця,
Щоб Русич віддав зброю й корову,
Душу й ум для гречина - отця.
139. Треба їм обіцяти спасіння
Во Христі на святих небесах,
Щоб вони нам давали насіння
Піль своїх і молитви, і прах.
140. Одурманойте димом кадила
(Ладан легко притуплює ум),

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Щоб Русич не хотів брати вила,
Зайдів хитрість уздрівши і глум.

141. Зайди з Греції, Готії, Риму
Русь хотіли хрестити, рекли,
Щоб ми Богу молились чужому,
Зайшлий правді свій ум віддали.
142. **ВНУК** Дажбога (мудрець-ясновида)
Тихо мовив звитяжним братам,
Що не Бог на Русі - син Давида.
І науку давав Русичам.
143. "Русичі! Зайди хитрі, як змії,
І голодні, як хижі вовки,
Хочуть Ваші серця і надії,
Як ту рибу зловити в сітки.
144. "Під їх усміхом схована трута,
Під їх вірою - змова й обман.
Єрей знаний з давен баламута,
На Русі ставить грецький капкан.
145. "Всі біблійні пророки Юдеї
(І навіщо мораль цю ховать?)
Поклонялись до правди своєї
І спішили чуже проклинать.
146. "В Ізраелі було колись много
Ізраельських богинь і богів:
Серафими тельця золотого,
Ель, Мойсееві роги і гнів.
147. "Многобожжя народи всі мали.
Многобожжя було і в Жидів.
Садукеї його скасували
В Ізраелі наказом царів.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

148. "Садукей (цар юдейський) Йошия
Однобожжя наказом створив.
І сказав (вчувши це) Єремия,
Що бог Ягве богів покорив.
149. "Нині є на Русі (Україні)
Наші рідні закони, Боги,
Не черпають вони з Палестини
Ні любові, ні слав, ні снаги!
150. "Мудра й руса глава України
Однобожжя сама утвердить
Їй не треба чужої доктрини,
Щоб чужими шляхами ходить!
151. "Бог Один. Та про Бога існує
Не одне на землі поняття.
Нам нехай чужинець не диктує,
Як нам Бога любити, життя.
152. "Правда Божа коли не є наша,
То і нас у тій правді нема.
І чужії там вівці і паша,
І молитви святих, і пільма.
153. "Я прошу вас, брати мої рідні,
Не схиляйте чужинцю чола,
Щоб росли ваші діти свободні,
Щоб в крові непокора жила.
154. "Щоб росли рідні мислі, літали
В небесах самотніх натхнень,
Щоб ми правду самі укріпляли.
І щоб ніч була наша, і день!
155. "Наші діти, народжені нами,
Нашу мають красу і наш ум.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Полюбивши чуже, кріпаками
Жити будуть Вітчизні на глум.

156. "Ім'я Бога у нас не Єгова,
Не Жиди Ми. Брати - Русичі.
В нас з Дажбогом є рідна розмова.
І обряди в нас є, і мечі.
157. "Ягве рідного казку, Мойсея
До небесних висот піднесли
Хитровдатні Жиди. Є ідея:
Жиди світові Бога дали!
158. "Чужина нашим дітям дасть волю
Рідну Правду ганьбити й діла.
І забути себе, свою долю,
Матір добру, що душу дала.
159. "Кажуть: дав нам Ісус воскресіння,
І любов, і безсмертя душі,
І за правду святую гоніння,
І божественні догми чужі.
160. "Не беріть, земляки мої мудрі,
Дар спасіння з долонь чужини,
Бо зів'янете в тьмі, і, як шудрі,
Вирок вам прочитають сини.
161. "На юдейських шляхах Емауса
Не шукайте любови і кпин.
Не просіть порятунку в Ісуса,
Він не Вами народжений син.
162. "Святість рідна, не створена вами,
Чести рідної вам не дає.
Учить вічними бути рабами
І вас вашою мудрістю б'є.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

163. "Всі чужі вівтарі, ритуали,
Найсвітліші пророцтва й діла –
Гріх чужий і любов зображали:
Тим людина раділа й жила.
164. "Душеловів чужих гнати треба,
Їхня віра - принадний капкан.
Ми без їхнього пекла і неба
Знайдем Бога і зоремо лан.
165. "І полюбить брат брата, як брата
І сестру, як голубку сестру.
Без святих чужаків, і без ката
Ми прославимо матір стару.
166. "Недостойно чужими краями
Волочитися - віри шукать...
Краще ріки хай будуть богами,
Ніж чужинцю поклони складать.
167. "Бог чужий - чужоземна наука
Про чужих легендарних дідів.
Не шукайте (бо це буде мука!)
На чужинах божественних слів.
168. "Якщо в рідній Русі є потреба
Віру в Бога Єдиного мать,
То приймаймо її просто з Неба –
З рук чужих недостойно приймать.
169. "Внуче гордий Дажбога, ніколи
Бідним зайдам твій Рід не жалів
Дати хліба шматок, дати соли,
Дати миску смачних пирогів.
170. "Внуче гордий Дажбога, правдива
Рідна Віра твоя і твій меч.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

- І постава твоя гордівлива,
Сила мужня гартованих плеч.
171. "Зайди Богом юдейця прозвали,
Що був тихим смиреним ягням,
Із якого три шкіри здирали,
І сюртук віддали картярам.
172. "Ми не будем богів бичувати
І кадити не будемо їм.
Бог один! Приготуймось плекати
Рідну Мудрість у серці своїм!
173. "Ми богів не вбиваєм! Людину
Щиро любим, як Божу печать.
Про криваву Христову кончину
Нашим дітям не хочем казати.
174. "Ми не хочем, щоб чадо Дажбога,
Діти Волі, Любови, Добра
Біля рідного мали порога
Муки рабіна, кров із ребра.
175. "Внуче гордий Дажбога, Могили
Рідних Предків - Святиня твоя.
Множ нащадків і множ їхні сили.
Будь собою, як мати-Земля.
176. "Не сумуй чужим сумом, красою
Не красуйся чужою. Уцертъ
Ти свободою вкрий золотою
І життя своє вільне, і смерть.
177. "Не морально, не мудро приймати
Віру Предків чужих, а свою
Нечистивим поганством прозвати,
Возлюбивши неволі петлю.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

178. "Нечистиве - обчисть! Нерозумне
Рідних Предків чуття - врозуми.
Сам життя сотвори многодумне
І людиною будь між людьми.
179. "Рідна Віра коли не є добра,
То зігрій її серцем, добром,
Щоб була вона мудра й хоробра,
І свята, як у брагмана Ом!
180. "Поняття про божественну сутність
До духовних вершин піднеси.
Де сучасне велике, майбутність
Повна творчости, сили, краси.
181. "Дбай, щоб квітнув, як зорі весною,
Самобутньої Мудрости сад.
Бодем, радістю, квітом, сльозою
Грій Молитви свої і свій лад.
182. "З вільних дум, що любов'ю багаті
І вогнем зореносних натхнень,
Нехай будуть Молитви зачаті –
І твій вечір, і ранок, і день.
183. "Правди добрі в Христа й Могамета,
Та святі їхні правди - чужі.
Раджу я із чужого намета
Не нести в рідну хату коржі.
184. "Краще грудку землі, вмиту кров'ю,
Рідних Предків зігріти в руці,
Й помолитись до неба з любов'ю,
Ніж молитись до вас, чужинці.
185. "Мудрочолі, із серцем дитини,
Предки наші великі, як Світ!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Їхня Мудрість - духовні перлини
Самобутні й міцні, як граніт.

186. "Русь, себе бережи! Чужі міти,
Віри зайшли - це мачуха зла,
Що не може сердець обігріти,
Не прикрасить думками чола!"
187. **УКРАЇНО** моя, серцемовна,
Духом будь непорочна, злата,
Щоб жила між світами духовна
Українська твоя чистота!
188. Чистота Почуттів - це окраса
Душ твоїх, твоїх правд і ума.
Як душа на чуже світло ласа –
В неї рідного світла нема.
189. Як ти Рідної Віри не маєш,
То й тебе в твоїм серці нема.
Рабську мудрість ти рабством ласкаєш,
І твій світ облягає пільма.
190. Правду треба ректи Україні
Самобутню, як сила землі.
Сміло йдіть у Світи завжди й нині
Дум моїх золоті кораблі!
191. **РІДНА** Віра - це тайни Народу,
Що живе на границях світів.
Рідна Віра - це скарби Свободи,
Велич слави Трипільських орлів.
192. Рідна Віра - це ті ритуали,
Що вели Україну к борні
За правічні святі ідеали –
Огнищанські Дажбожі вогні.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

193. Рідна Віра - це віра правдива
І правдивий єдиний Дажбог.
Не просіть у юдейського дива
Всепрощень, нових чуд, перемог!
194. Дажбог - Совість і Мудрість Народу,
Незалежності символ святий!
Він безсмертний Безсмертністю Роду,
Завжди рідний і завжди живий!
195. Рідна Віра свята, самобутня,
Народилась, як дуб із зерна,
Для Народу плекала майбутнє
І з Народом, як Сонце, жила.
196. Рідна Віра жила у билинах,
В материнській усмішці, в сльозах,
У сумних, світлощасних хвилинах,
У багатих і бідних хатах.
197. Рідна Віра - свобідне говіння,
Культ свободи і Дух Праотців;
Непокора свята і терпіння
Степових Українських орлів.
198. Рідна Віра - учителька Волі,
Окремішности зоряний щит.
Хто без неї живе, той без волі,
Той сумний, як роззброєний Скит.
199. Сонце Рідної Віри - це Воля,
Що родилась із мозку віків,
Це квітучість науки, це доля
Українських святих матерів,
200. Їхні муки, їх радощі, сльози,
Їхні стружені руки, серця,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Їхня ніжність ніжніша мімози,
Їхня щедрість - не має кінця!

201. Вільно квітне Народ, що всевічно
Рідну Віру свою береже:
Як утратить цей скарб, то трагічно
Буде жити, любивши чуже.
202. Чистий Розум уміймо плекати,
Як святі почуття. Чужинець
Не зуміє тоді в полон взяти
Добру кров наших гордих сердець.
203. **ВІЗАНТІЄ**, це ти умертвила
Святослава - володаря Дня
Християнським кропилом прикрила
Всі криваві ромейські діла.
204. Візантія - ромейська затія,
Лицемірна, золочена бридь.
Кожний погляд її, кожна дія
Ритуальним шаманством хитрить.
205. "Зрадь себе, щоб прийняти правдиві
Грецькі догми і грецький канон, -
Грек Владимиру шепче, - щасливі
Сядуть правди на твій княжий трон".
- 206 ...Зрадив князь Рідну Віру. Гречини
Діву грецьку йому віддали.
Рідну Віру Русі без причини
Христолюбці на глум підняли.
207. Греки Русь заходились кропити
(О, лукаві афонські ченці!)
Розп'яттям їм вдалося втопити
Жезл Русі в її рідній ріці.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

208. ІЗ Трисуттям Дажбог в Києграді:
Внуки в нього - це ті Русичі,
Що Гречину рекли в Цареграді
Безвідмовно складати мечі.
209. "Бийте Ідола!" - квапились Греки,
Сум гіркий бачачи Русичів, -
Непотрібно Вам рідної Мекки
І священновладарських мечів!
210. "Бийте Ідола! Мучте, паліте!" –
Возречали єреї. Дажбог:
"Не мене, а свій ум пожалійте,
Русичі, Я Ваш клич Перемог.
211. "Я Ваш Дух! Схаменітеся, внуки,
Вас ромеї уводять у блуд.
Прийдуть в гості до Вас сум і муки.
М'не кара на Русі... чужий суд.
212. "Я Ваш Дух! І просити пощади
Я не буду у рідних синів.
Полюбили чуже - дух заглади
Зробить з Вас злі отари рабів.
213. "Піде брат проти брата злобою.
Русь святу чужинці розберуть.
Ваші діти гіркою сльозою
Долю в ярмах свою прокленуть.
214. "Я Ваш Дух, мої рідні діти,
Я не ідол, Я Ваша любов,
Ваші радощі, смутки і квіти,
Ваша Слава і Воля, і кров,
215. "Я Ваш Дух. Я і Ви - одна Сутність.
Одне Єство і Воля одна.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Неподільні Минуле й Майбутність,
Ваші весни святого зерна.

216. "Не бичуйте Ви Тата старого,
Не вкидайте його у ріку.
Під опікою Бога чужого
Ви дістанете долю гірку".
217. Образ рідний, що гідно віками
Множив Єдність і Волю Русі,
Був убитий своїми синами
І утоплений ними в Дніпрі...
218. Вбили Тата (Святого Дажбога),
Не живий, мовляв, ідол, кумир.
Грецькі моці живі? Перемога:
На Русі воцаривсь чужий клир.
219. **ГРЕКАМ** Русь поклонилаь...Правдива
Віра, бачиш, прийшла з Чужини.
Піп кропило піднявши: "Щаслива
Русь, Дажбога свого розіпни!
220. "Володимире, нам поклоняйся!
Ім'я грецьке приймай, Базилей.
Хрест цілуй, свого ім'я зрікайся
На очах своїх рідних дітей!
221. "Базилей, це царьок, що покiрно
Імператору служить. Так є:
Хто полюбить ромейв превiрно,
Той i ймення втрачає своє.
222. "Рiдну Віру Русі пусти димом!
Попали, оскверни, порубай!
Жона в тебе, грекиня, то ж з Римом
Не кумуйся. За Грецію дбай!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

223. "Казку слухай: "Андрей устромляє
Грецький хрест над обривом Дніпра!
Назарей твою Русь просвіщає
Іноземним світилом добра.
224. "Нень твою, стару Ольгу, хрестили,
І речали: "Гелена ти є,
Ім'я грецьке приймай. Ми вчинили,
Щоб у тебе було не твоє.
225. "Леда гречна, Зевс буйний з якою
На Олімпі мав милі фішки,
Народила Гелену з косою,
Як смугляві атенські дівки".
226. **ПОБРАТИМИ** мої, Ви не чваньтесь,
Що гречин у Дніпро Вас загнав
І сказав: "Русичі, присмиряйтесь,
Віру грецьку Владимир прийняв!
227. "Присмиряйтесь, раби-християни,
Над ромейським канонем тремтіть.
Ви є бидло, а ми - базильяни,
Душі Ваші збираємо в сіть.
228. "Ви не дбайте про Силу і Славу,
Про святі русичівські мечі.
Афон чтіте, Марію, Варвару,
Панахидні печіть калачі."
229. Побратими мої, грек є греком –
Він Христові дав грецькі думки,
Зайда живиться вашим "чуреком",
І вас б'ють ваші рідні синки.
230. **СВІТЛОРОДИЙ** великий Дажбоже,
Ти еси зміст і Воля Руси.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Серце в Тебе, як Сонце пригоже,
І як скарби святої краси.

231. Ти живеш у мені Духом Волі,
І вогнем, що освіжує кров.
Предки рідні, святі, мудрочолі,
Ви моя, а я ваша любов.
232. Ти живеш у мені, як надія,
Що не гасне ні вдень, ні вночі.
Я - Тобою народжена Мрія,
Правдоносні духовні мечі.
233. Правда рідна і Воля, і Слава –
Це, Дажбоже, твоя благодать,
Це Твоя оріянська заграва,
Це Твоя Небом свячена рать!
234. О, Великий і Світлий Дажбоже,
Я Твій син і натхнений Пророк.
Жодна сила скорити не може
Ходу Волі моєї думок!
235. **ВОЛОДИМИРЕ**, сину рабині,
Пощо ранив духовність Русі.
За твій блуд ми страждаємо нині
Та на всіх перехрестях землі.
236. Володимире, князю наш рідний,
Ти не рідні діла карбував:
Український Народ пресвобідний,
Іноземним каноном скував.
237. Ти забув, що твій тато, Людина
Володарської чести і дня,
Рід ромейський ганьбив. О, година
Кону ратнього ум твій кара!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

238. Ти, як раб, приклякнув на коліна
Перед зайшлим святим хитруном,
І на сором новим поколінням
Сповідався йому, бив чолом.
239. Бив чолом, о, нещасний! Гречину
Рідну Святість до ніг положив.
Сам себе опоганив, на кпину
Сам себе на Русі покорив.
240. Як ти смів у святім Киястолі
Чужинцеві поклони складать?
Ти ж володар Русі! І на волі –
Хто є гідний тебе сповідать?
241. Ти владар суверенний держави,
Ти духовний Русі автократ,
Ти братів повбивав без розправи,
Ти Христос, і Мойсей, і Пилат?
242. Ти знеславив русяву Рогніду,
Матір ранив і тата її,
І прогнав, щоб пропала без сліду,
Кроки, князю, у тебе святі?
243. Ти Варягів привів к Києграду,
Щоб Варяги карали Киян,
Ти Гречинів привів... Чинив зраду
Рідних правд на Русі, ти каган?
244. Ти каган, що сп'янів чадом влади
І свавіллям затьмарив свій ум,
Русь згубив на Русі. Грека ради
Рідний Звичай поставив на глум.
245. **ТИ**, Владимире, зволив Гречинам
Кепкувать над умом Русича

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

В Києграді. І зайти дали нам
Заіржавлену силу меча.

246. Ти не словом! Вогнем і мечами
Гнав Народ мій у хвилі Дніпра.
І тоді (душехват із хрестами)
Дух Русі умертвляв, як мара.
247. Я до тебе іду, князю рідний,
Показати печать лихоліть.
Ти Народ мій, хорош і свобідний,
У ромейську загнав хитру сіть!
248. Легкодумний Владимире, тату,
Ти святим став, а Люд твій рабом,
Що ослабив свій ум, вільну хату,
І пришельцям складає чолом...
249. ...**ГИНЕ** совість Русі, її сила
Що Ромеїв трясла, як вулкан,
Захиріла, як курка безкрила,
Як медвідь, що попав на капкан.
250. "Я" її безборонне під тином,
Як забута каліка лежить.
Я родився її вільним сином,
Бачу все це, і серце болить.
251. Чим потішить її, чим зігріти
Рани, серце, душевну нудьгу,
Щоб родилися в нас - кращі діти,
На владарство багаті й снагу.
252. Щоб натхненні Дажбожі поети
України прославили світ,
І створили на щастя плянети
Пісню радості, сонця, не міт!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

253. Міт Ромеїв сьогодні вмирає,
Гаснуть пристрасті їхніх богів.
Рідна Віра моя воскресає
На просторах Дажбожих світів!
254. Русь, о, Скитіє, Мати святая,
Як це сталося, що ти не є ти?
Я втру сльози твої, Всеблагая,
Душе Волі, Добра, Чесноти!
255. О, Ромеї, я іменем Волі
Блудословіє Ваше клену,
Архиреїв, що в нас на престолі
Розбрат сіяли, зло і ману!
256. Ви Христом торгували, пречудно
Плащаницею, мощами, злом,
Лізли в душу Русі всеосудно
Вчили Русь бити Греку чолом.
257. Затруїли ви мудрістю слова
Чужоземної правди мій Люд.
Помирати людина готова
Українська за ваш хитрий блуд.
258. Нині кажуть попи, що Гречини
Русь кропили, загнавши в ріку.
Хто не х'тів покоритись, добили,
Хто тікав - ділив долю гірку.
259. І ще кажуть, що в царствіє наше
Греки сонце і честь принесли,
Даби ми (канонічний так каже)
Образ людських людей осягли.
260. Ні, не чваньтесь ніде, що Гречини
І апостоли (чесні Жиди)

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Принесли нам духовні перлини,
Логос, схими і гнів сатани.

261. Принесли нам чуже, щоб закути
Наші душі в канони чужі,
Щоб роззброїти нас і роззути,
Наші нам дарувати коржі.
262. Християнський вівтар для нас звили:
Моці грека, з Юдеї кивот,
Поруч образ катів, їхні сили,
Їхні правди і їхній "живот".
263. Наших діток вони "вразумили"
Не по-нашому: це щоби ми
Рідну Віру в собі покорили
В ім'я віри чужої і тьми.
264. Вутлі браття мої, Вам Ромеї
Не те світло, що треба дали.
Ви згубились в чужій гамазеї,
Совість рідну свою обрекли.
265. **КИЄГРАДЕ**, столице Трипілля
І Святине Орійських Племен,
Не владар Ти, монаше безділля
І безвихідь грядущих времен...
266. Полохлива, понура картина,
Тихе рюмсання, чад, розп'яття,
Безпорадна адамська провина
І безглузде тупе каяття...
267. Алилуйщиків тьма! Київ критий
Чорноризними юрбами. Тло
Панахидне, охляле. Розбитий
Град Русі, де владарство жило.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

268. Десять тисяч монахів! І чуда
Чудотворних ікон і владик,
Очевидно, не наших. Приблуда –
Грек у нас на Русі чарівник.
269. Імена русичівські могутні:
Ярополк, Святослав, Вогнедар,
Справді рідні такі, самобутні,
Хтось поганством зове, б'є, як твар.
270. Хтось зумів нами нас покорити
І назвати "поганством" наш ум.
Щоб хотілось нам з рідного кптити,
Він його опотворив на глум.
271. ДЕ осміяна мати, там діти
Приголомшені, кволі ростуть,
І не знають, де очі подіти,
І яку собі вибрати путь.
272. Греку фецьке "поганство" премиле
(І всі ймення гречинські святі).
Гине Совість Русі, як безсиле,
Малокровие дитя в животі.
273. Гине Совість Русі... Християни,
Ні меча в нас, ні сили, ні дня!
Моцці, моцці, отці-васильяни
І освячена в церкві свиня.
274. Гордість наша - афонські святині
І біблійні: Хам, Сем і Яфет.
І кущі, що ростуть в Палестині,
І наш рідний (церковний) поет.
275. Замість ратних полків - в нас затворник
Преподобний чернець Варлаам.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Теодосій - святоша, іконник
Амфилохій, Меркурій і Хам.

276. Прісномирні Пафнутій, Апатій,
Анастасій, Арсеній, Зенон,
І святий Йоасаф і Панкратій,
Чудотворний чернець Агафон.
277. Коноарх - блаженніший Геронтій
І затворник Мортирій, Сосой,
І мовчальник Онуфрій, Леонтій,
І сновидник - чернець Гоморой.
278. Вікопомний хапун - піп Туптало,
І Алимпій - препосник і тит:
Навіть ночі святої б не стало,
Щоб оглянути цей колорит!..
279. У понурі сховались печери
І бичують свої "тілеса" ..,
І бояться мечів, як холери,
Як проміння ранкова роса!
280. Прополоскані мозки-каліки,
Що зреклися життя і себе!
Православні раби-недоріки,
Їм немиле і небо святе!
281. Їм Йордань в голові та Афони,
Примхи Риму, спасіння, свічки,
Мощі грецьких владик, страх, ікони
І юдейських легенд сторінки.
282. Хто це, Греки? Та ні, це Русини
Перехрещені в Греків... От, бач,
"Бог от греков". Спінтілі чуприни,
Божий страх і міцний спотикач,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

283. І ярмо, і погній, і худоба –
Рідне дихання, запах Русі.
Піст, мінеї і Божа оздоба –
Дух ромеїв: там мудрі усі.
284. Микол ай там і чесна Варвара
(З мощів можна вершить Еверест!),
І продати за добрі "таляри",
"Совершивши таїнственный жест".
285. Що "от Грека", то все - канонічне,
Що "от Жида" - то Боже й святе,
А що наше - гливке, анемічне,
І зів'яне, поки розцвіте.
286. Розум наш запрягли у канони,
Вбили душу у чаді кадил,
Щоб забули ми рідні Покони –
Животіли без Волі і сил.
287. **ДИМ** і хмари - кочують татари
І кепкують з Руси, що вона,
Охрестивши військові отари,
Ржою відкрила мечі й стремена!
288. Осміяла Обряди Дажбога,
Богатирську і праведну рать,
І сини, як охляла знемога,
Вчаться зайду в п'яту цілувать!
289. Вчаться бути рабами. Татари,
На Русі більш немає Русі!
Чорні-чорні клубочуться хмари
Безнадій, всепроцень. В небесі
290. Христа ради шукають рятунку,
Райських яблук, життя без зітхань,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Де немає хороб і грабунку,
Солов'їв і солодких кохань.

291. Від життя відрікаються, хирі
Душі їхні - змарніле щеня...
Тих немає, що в смертному вирі
Русь Дажбожу міцнили, нема!
292. Заворожена Русь (Україна)
В катакомбах чернечих дріма.
Її Мудрість ясну, як перлина,
Чужомудра ковтнула пітьма.
293. Випав меч із руки Києграда,
(Українки не родять богів).
Родять схимників - ялові стада
Візантійських кастратів - рабів.
294. **СУНЕ..**, страх подивитися оком,
На Дажбожі степи татарва.
Засвистіли мечі. Ненароком
Покотилася руса глава...
295. Хан Орди у святім Києграді
Українок до шатр заганя.
Непокірних і тих, що не раді,
Прицвяховує просто до пня.
296. Злотоверхий - монахи, дзвіниці,
Візантійські малюнки - ганьба!
Українки, хіба ви ягниці?
Де сини Ваші, де боротьба!?
297. Де поділися рідні буйтури,
Де священна Дажбогова рать,
Що трясла Царгородом, що мури
Попелила, що вміла вмирать?

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

298. Злотоверхий! Спасенні Андреї,
Михайли, Георги, чом ви,
Зайди Божі (святі фарисеї)
У руїнах без сил й голови?..
299. Ви не наші, не наші, не наші,
Ви не з наших родились кісток,
Ви не їли книшів, простокваші
І пахучих, як степ галушок.
300. Зайди Божі, вертайтеся додому,
До святих козодоїв, не вам
Русь спасати, зганяти оскому
Озвірілим монгольським катам!
301. **ЧОРНОРИЗНІ** попи (пресвятоші)
Проречали: "І хан - дар Христа,
Полюбіте його, святі моці,
Стане щастям Орда Золота.
302. "І мечів у проваллях не куйте,
Бо загинете всі від меча;
І же з хана Орди не глузуйте,
Він от Бога, як ця "каланча",
303. "Раб, врага возлюби. Як б'є в ліву –
Праву щоку йому підставляй,
Кинь і матір, і хату, і діву,
І Вітчизну - отримаєш рай!
304. "Бо спасенні всі ті, що смиренні
Бо блаженні всі ті, що мовчать,
Христом люблені ті, що є темні
І щасливі всі ті, що клячуть.
305. "Відрікайтесь земного! Не треба
Зброї, корму, багатих діжок.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Вічне царство не тут, ви до неба
Не беріте гріха, злих думок.

306. "Будьте мирні, покірні, як вівці,
Богом вашим - пасхальне ягня.
Не всміхайтеся в піст гарній дівці,
Гріх колючий бо це, як стерня.
307. "І не вірте яр-турам, пророкам,
Що Дажбогові вірять - це гріх!
Вірте нам і монгольським отрокам,
І викидайте книші у цей міх.
308. "Полюбіте Орду, бо так хоче
Саваот і святий Миколай!" –
Піп Олимпій з амвону пророче,
Присмиряючи юрби і край.
309. Він рече: "Постраждав на Голготі
Син Давида за ваші грішки.
Будьте вдячні, працюючи в поті,
За монгольські гливкі галушки".
310. Шкіру, мед, віск, сукно і пшеницю,
І добротну худобу й дівчат
(Українську красу білолицю)
З рук попів брав, як дань, тоді кат.
311. Християн со хрестом християни
Віддавали, як крам у орду.
Не себе віддавали, без шани
Русокосих дівчат - кров младу.
312. Православіє грецьке приємне:
Для єреїв і хана Орди,
Мій Народе, життя твоє темне,
Як на спинах батіжні сліди.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

313. О, Дажбоже, твої рідні внуки
Є холопами Греків, Татар.
Поневолений дух, скуті руки
І з хрестом, як чума, яничар.
314. О, Дажбоже, прости, що втопили
Образ Твій у глибокій ріці.
Над Тобою наругу чинили
Чорноризні пришельці - ченці.
315. Не Тебе утопили, а силу,
Що жила в Твоїм імені. Ти
Їх караєш? Дав долю безкрилу
Без звитяг, без надій, без мети?
316. **ХАН** попам і монахам-лакизам
Ярлик чести на груди поклав...
Сито, мирно жилось чорним ризам,
А Народ? У неволі стогнав...
317. За емаль - не емаль, ярлик хана
Архиреї служили Орді
І речали з амвонів: "Осанна,
Саваот і всі грецькі святі
318. "Кличуть Вас до терпінь і покори,
Сповідайтесь со страхом усі!
Будьте тихі, немов мухомори,
В дар дістанете рай в небесі!"
319. Щонеділі вони прославляли
Хана й муки Ісуса Христа,
Українських дітей катували
Страхом пекла, вогнем батога.
320. Перелякані діти - покірні,
Їхній ум родить кволі думки.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Почування лякливі і лірні
Люблять бунт і повнотні чарки.

321. В юних душах плекали покору,
Звички рабські, байдужжя і страх.
Рідну Віру святу без розбору
Умертвляли на їхніх очах.
322. Вчили бити поклони, тремтіти
Перед образом грецьких святих,
Хлібом-сіллю мечі чужі стріти,
Дари Божі - закони чужих.
323. **МІЙ** Народ утрачав рідні сили –
Чужоземним молився богам.
Чужовіри його приучили
Чужоземним служити панам.
324. І в душі його добрій, як воля,
Згас вогонь володарських прикмет.
"В нас така вже холопська недоля", -
Мимрив їхній (холопський) поет.
325. О, Народе, гнучка деревина,
Вірять внуки твої не Тобі!
Це не жарт, не розважлива клина,
Не полова на драній гарбі.
326. **АЛИЛУЇТЬ** єрей вміло, спритно
Тішить душі: він маг і мудрець
Дружить з ханом Орди. Апетитно
Трудом живиться наших сердець.
327. Двісті літ ми в монгольській неволі
Поклонялись ромеям, Орді,
Євангельським святим. Биті, голі
Спини гнули: раби во... Христі.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

328. Впала хижа Орда. Чорна зграя
Візантійських попів (русичів)
Меч нової Орди возхваляя,
Побрела... до московських царів.
329. За вино, царські грамоти, злото,
За єпископську шапку, печать
Прославляли московське болото:
"Малороси, учіться мовчати!"
330. "Православні бо ви християни,
Цар у вас православний, кивот,
Ваші сльози, Ісусові рани,
Алилуя, свят, свят Саваот!"
331. Б'є Народ мій чолом, а я плачу
(О, Дажбоже, це сльози Твої").
Люд стрижуть, як худобу ледачу,
Душелови чужі на Русі.
332. Б'є Народ мій чолом - честь складає
Наzareю до ніг. Сид. Таку
Русь охрищена етику має
Спантеличену, темну, гірку.
333. І створилася дивна людина:
Хрест на шії, ярмо на плечах,
І ляклива, як бита скотина,
Як охлялий приборканий птах.
334. Пісня в неї дзвінка, солов'їна
Очі, мов у сумного вола.
Рабська доля гірка і мінлива
Їй прикмети зневір'я дала.
335. Відібрала людське: приязнь крові
Роду рідного, расовий стяг –

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Символ поту, страждань і любови
Предка Оря, його життєзмаг!

336. І коли я сьогодні рабові
Щиро мовлю: "Дажбог - наш Отець,
Що нам єдність давав, Він у слові
Мав тепло наших рідних сердець".
337. Раб обурено каже: "Статуя
Дажбог - ідол, поганець і все!
Ні, не вірю йому, алилуя
Саваот візантійський спасе!"
338. Я йому: "Мій обдурений брате,
Мисль твоя у тобі не твоя,
Хитрим зайдою хитро зачата
Смокче душу твою, як змія.
339. Проклинаєш себе, бо так діє
Не ум твій, а наука чужа,
Що твоїм почуттям володіє,
Їсть твій ум, як залізо іржа.
340. Саваот - це також є статуя,
Іноземний понурий бовван.
Алилуя, раби, алилуя,
У вас паном лише чужий пан!
341. І Мойсей є бовван, і Єгова
І Шадай, і Тамузи хрести,
І на злотих іконах обнова
І кивоти, і чуда, й пости!"
342. **О**, чужа всеоправдана святість!
У них Бог, бач, а в нас є кумир?
В нмх правдиве усе – навіть радість
Інквізицій святих: кров і мир...

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

343. І канони у них, у них чуда,
У них мощі, заступник Христа!
А у нас?.. Слабодушця, облуда,
І холопських звитяг простота.
344. Їхня влада - Христова держава,
Їхнє пекло і райські ключі.
А що ж наше? Та рана кривава,
Сльози, тьма, для попа - калачі.
345. Ми не ми. Святість наша не наша.
Совість наша - Адамовий гріх ...
Ось така на землі моїй кваша
Імпортованих етик, потіх.
346. **РУСЬ** хрищенна чадіє од диму,
Многострадна. А наші попи
То до Грека біжать, то до Риму
Сповідатись. Москвинські чорти
347. І Тевтони, і Перси, Дажбоже,
Кожний преться, щоб Русь "просвіщать":
В її серце святе і вельможе
То ножі, то хрести устромлять.
348. **СПИТЬ** Україна-Русь. її сили –
Самобутній владарський обряд
У канони впрягли, окропили
В храмах грецьких сліпучих лямпад.
349. Благоденствує тьма, рай злочинців.
Піп, жандарм, торг-шинок, "каланча",
І бенкети царів, різночинців,
І кривава сваволя меча.
350. Гнуться ребра, кривавиться шкіра
(Розпинає русич русича),

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Бо Христова тепер у них віра,
І між ними Дажбога нема!

351. Є між ними усе - братська зрада,
Чреволюбіє, поза, гайдук,
І скалічений ум - чорна рада,
І злодійських немало в них рук.
352. Дух чужий їх у їхній хатині
До зрадливих тренує думок,
Христу Йсусу молитися, свині
Зайдам пасти. Розвага - шинок.
353. Брата рідного, кликнувши в гості
Проклинає за папський догмат,
І звеличує грецької моці –
Християнський святий сурогат.
354. "От коли б Україна до Риму
Та ягнятком на сповідь прийшла,
То вона б і Москву несходиму
Йосафатовим духом змела!"
355. "От коли б Україна служила
Православним московським царям,
Нескорила б її папська сила
І чолом би не біла ляхам!"
356. Ось таку присолоджену пашу
Українські ласують раби,
Потім жалісно плачуть: "Хто нашу
Україну спасе від ганьби?"
357. У пітьмі живете, полюбивши
Філософію рабства, ганьби,
Самошани собі не лишивши,
І святого вогню боротьби.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

358. Ваші лідери (чесні владики)
Догм чужих носії і чеснот,
Гарні митри у них, черевики,
Злотом кутий юдейський кивот.
359. Ханам вірно ці "чесні" кадили,
Цісар їх і їх батюшка-цар.
Рідний Люд покоряться вчили,
А хто спину не гнув - був бунтар.
360. Я бунтар! І шамани Єгови,
Комісари божка Ілліча
Прокленуть мої щирі розмови,
Суть спотворять святого клича.
361. Я твій син, мій нещасний Народе,
Розпинай - я воскресну в Тобі.
Діва сина - звитяжця народить
У щасливих сльозах, у мольбі.
362. Розпинай! Муки, болісні рани
Може збудять замучену кміть
"Я" твого. І з "Я" вийдуть титани
Українських квітучих століть.
363. Розпинай! Чужу правду-оману,
Що живе на Вкраїнській Землі,
Я ніколи хвалити не стану.
Не для неї поклони мої.
364. Вража правда спокуслива, хитра
Мій Народ убиває, як чад.
Саваот і Ягвшуя, і Митра
Нам чужі, як чужий Ленінград.
365. **ЩО** зчинилось, мої кровнорідні?
Ви злочинство мораллю звете,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

І тому живете такі бідні,
І кайдани ганьби не рвете.

366. І не маєте ви і в хотіннях
Покоряти кривавих катів,
Ви смиренні, як вівці у сінях
Після стрижки, кастрацій і псів.
367. "Ми хахли православні. Такими
В нас були і діди, і батьки", -
Так мудруєте ви. І з піснями
Гречку сієте, мак, буряки...
368. Мир і сварки. І цар со Юдеї
(Римлянином замучений Біг)
В хаті вашій у грецькій киреї,
Поруч: батюшка цар і батіг.
369. Малороси - калічені люди,
Враже люблять, а рідне - клянуть,
І на рідній Землі вони всюди,
Мов чужинці зі страхом живуть.
370. Кров людська, що спотворені має
І смаки, і інстинкти, і страх, -
Хвалить ката, ярмо прославляє,
Її честь - під ногами реп'ях.
371. Тих рабів, що катів полюбили,
Треба разом з катами клеймить.
Україну вони оганьбили,
Призвичаївшись в ярмах ходить.
372. **ВІД** Карпат і до синього Дону
Став рабом Український народ.
Хто украв Його честь і корону
Самобутніх владарських свобод?!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

373. Викрав хто із крові непокірність,
Вирвав з рук правдоносні мечі –
Рідній Мудрості зоряну вірність,
Яку мали колись Русичі?
374. Хто навчив мій Народ самозради,
Рабським страхом скував Його кров?
Знаю: Рими, Москви, ІДарегради –
Їхня пишнофальшива любов!
375. М'ні здається, що в нинішнім стаді
Легкодумно покірних овець
Навіть вдень (при небесній лямпаді)
Не знайду володарських сердець.
376. Стригти треба овець, треба пасти,
Драти шкіру, варити, пекти,
А я, Боже, їм хочу покласти
До ніг Волі святої мости.
377. **ЩО** я бачу? Трагедію бачу –
Людам рідним моїм миле те,
Що прийшло з Чужини. Їм ледачу
Долю рабська манера плете...
378. Їм неволя зробилась солодка,
(Бо до Волі утратили смак).
Гасло Леніна, вигоди, водка
Ваблять їх... і колгоспний черпак?
379. Ваблять митри попівські. І сливе
Хитровлесливо кажуть: "Да ми,
Наче те дитинятко стидливе,
І покірні, як сніг під саньми.
380. "Ми - раби християни, і трохи
Комуністи, католики теж.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Перед паном чужим скоморохи,
Що із себе сміються без меж.

381. "Європейці ми, люди поштиві,
З нас Європа сміється, ми - теж,
Щоб ніхто не сказав: бунтівливі
Ширять клопоти нових пожеж.
382. "За царя (православного ката)
Густо кров ми і сльози лили,
Щоб було православіє, хата,
І щоб ми у покорі жили.
383. "Юніяти є в нас і баптисти,
Яничари святі, всяка знать.
Є у нас комісари-марксисти,
А рабів-гнучкошиєнків, гать!
384. "Наш і Рим, і Москва, Візантія,
Ми є їхні, бо служимо їм.
Наша думка крива, як повія,
І пуста, як без дощукіу грім.
385. "Демократи є в нас, монархісти
І лакизни пишнотні пани.
І ереї - святі анархісти,
І загублені рідні сини.
386. "Є також у нас свідки Єгови,
Адвентисти і красні попи,
І "брагмани" без брагм і корови,
І амбітні партійні стовпи.
387. "В нас політики рідні, тутешні,
Миротворні і кислі, як квас.
Отаманство ласують, сердешні,
Панахиду й сумний парастас.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

388. "Генерали є в нас, що покiрно
Генералють для армiй чужих,
Є священики теж, що позiрно
Хвалють Папу i римських святих.
389. "I є вченi у нас, добре вченi:
Роблять копiї з копiй (богiв),
I, як тi, що на смерть приреченнi,
Умираючи, хвалють катiв.
390. "Християни, ми всi - християни,
Мирнi, гарнi i темнi, як нiч.
Попадiвни у нас, як пеани,
Славлять Папу, Кунцевича, Сiч.
391. "Християни ми вiрнi i вбогi:
Рiдне гудим, несем до болiт.
Душi наші вiдкритi, розлогi
Алилуять позичений мiт.
392. "У нас грек-фахiвець вiд канонiв,
Є москаль - оборонець бича.
Ми без iхнiх молитв i пагонiв
Боiмося спекти калача.
393. "Хто дрючок полюбив Ескулапа
(Жезл магiчний чужого божка),
Той єпископ - дiстав вiд сатрапа
Право душу спасать земляка.
394. "Хто спиною стоiть до Вiтчизни,
Пада Папi пiд ноги щеням,
Той у рамi святих, тому тризни,
Цiлуванiє, жезл, фимiям.
395. "У нас храми! Погляньте, Софiя –
Вдала копiя грецьких церков.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Юрій - грек, і гібрей Єримія,
Москалі - Палкін, Ленін, Суслов –

396. "Хижий дух, що панує над нами,
Шле спасіння, каструє, зітха.
Ми не маєм свого Далай-Лами,
Бога, раю свого і гріха.
397. "Ми Русини, духовні гібриди
Зайшлих правд і релігій, о,ми
Так навчилися чужинцю служити,
Що світ зве нас старими дітьми.
398. "Ми попихачі римські, півлюди
Візантійських попів, грязь Москви.
Легко можна нас бачити всюди
Без своєї душі й голови.
399. "Ми хороші тому, що хороше
Від хороших Жидів прийняли.
І ми чесні тому, що негоже
Все "поганство" своє прокляли.
400. "Ми погани були, жерли вуха
Рідних діток своїх, слимакам
Поклонялися. Ми до обуха
Промовляли молитви і снам
401. "Сліпо вірили. Ні, ми не вміли
Слів казати - ми гавкали псом,
І нас греки, як круки обсіли,
І людьми поробили хрестом?..
402. "І навчили нас в ярмах ходити,
З рідних Предків сміятись, з гнізда
Материнського, Боже мій, кпйти
І рятунку просити в хреста?

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

403. "Ми не любим Жидів-садукеїв,
Та без жида в нас Бога нема.
Ми не любим Гречинів-ромеїв,
Та без них - ми отара німа.
404. "Греки всі християни - сократи,
І Христос - їхній учень. Слова
"Логос-бог" є з поганства. О, мати,
Мудра в них на плечах голова!
405. "А ми умні тому, що все умне
Нам монахи-гречини дали,
Їх кропило святе (многодумне)
Ми в церковцях своїх зберегли.
406. "Гордимися, як мирні пігмеї,
Що нас грек просвітив. І москаль.
Ми - холопи. Вони - прометеї.
В нас - церковна лоза. А в них - сталь!
407. "Ми поклонники гречні чужого,
Гої Ягве - двоногий товар.
В нашій психіці рабства так много,
Що героєм у нас яничар.
408. "Ми кохаємо всі Україну,
Цвіт калини і вербні ставки.
Любим пісню в гаях солов'їну
І полтавські пухкі галушки.
409. "Забирайте кожух, ми й спідницю
Віддамо - у нас віра така:
"Крадеш ти із повітки ягницю,
Ми даруєм тобі п'ятака.
410. "Хто приходить до нас, щоб дурити
Нас іконами, Марксом, кличем,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Ми того любим щедро гостити
Медом, салом, смачним калачем,

411. "Ми свого відцураємось тата. Шкіру
З брата рідного ловко здерем,
Щоб жило православіє! Віру
Ми без віри в церквах бережем.
412. "Москаля ми навчились хвалити
Він, як Каїн біблійний, наш брат.
Папі римському вмієм кадити,
Як кадив йому піп Йосафат.
413. Без держави живем, як в державі:
Титул маєм, пагони, дівки
Наші рідні, пухкі, видом браві.
Нам - земля, а Москві - буряки.
414. "Мова наша тепер вже не наша –
Спритно нею керує москаль,
Рідний хам-чужовір. Пий, Наташа,
Чар московських (з Полтавщини) краль!
415. "Гризла нас одна воша в окопі,
Голод горло жалив, як остюк,
Ми варились в одному окропі –
Просвіщав нас московський матюк.
416. "Патріотять у нас патріоти
Про старий календар, рушничок.
Славлять мир і партійні турботи
В панахидах, у чаді свічок.
417. "Патріоти у нас - недоліття,
Їхня радість - чужі ордени.
Україну будують століття
Невкраїнські вкраїнські сини!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

418. Інший мудро рече: "Не спішіте,
Край згадаю, то сльози з очей.
Лийте чарку! Герой я, скажіте,
Чи немає у вас злих людей?
419. Бо я мирний! Люблю солонину,
Як і кожний дячок - свічкогас,
Пироги, кавуни і маслину,
Злотоуста, гопак й парастас.
420. "Холодочком, брати, холодочком,
Пиймо чарку за добрі діла,
Україна, щоб наша цвіточком –
Незабудками в серці цвіла.
421. "Може хтось нам пошле шматок долі,
Чухать треба потилицю. Де
Православних немає? Ми голі,
І не знаємо, хто як впаде?
422. "Лийте в чарку! Господь любить трійцю,
І я теж. Хай врагам буде гик!
"Многа літа панам! Слава ойтцю,
Син у мене чекіст-большевик.
423. "Якось буде - коби то все знати:
Добра чарка, хліб білий, як сніг.
"Слава Йсусу", - все буду казати,
Починаючи їсти пиріг.
424. "В нас роздори, сварня, брат на брата
Лле незгоди, безбожжя таке,
Що злякало б самого Пилата,
М'ні стає українство бридке!
425. "Лийте в чарку! Пошли, Боже, Гонту,
Юніяти - це наші враги,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Їхній ум потребує ремонту,
Їхній ум потребує снаги!

426. "І мій зять юніят, юніята
Биті будуть, як кіт у мішку.
Граї, Катюшу, співайте реб'ята!
Чом нема на столі часнику?!"
427. О, як тяжко, що бачу я пиху
Покалічених добрих селян!
Лікувати зручніше бешиху,
Ніж полоти духовний бур'ян.
428. Нас так греки колись просвіщали,
Як тепер просвіщає москаль,
Щоб хохли від хохлів видерали
Печінки за почесну емаль
429. Золотавих зірок, за монети,
Наш - не наш, большевицький шашлик,
Продались в Україні поети
І колгоспний сліпий чередник.
430. Ярлик хана, чини дворянина,
Еполети, зірки, ордени
Українська навчилась людина
Радо брати із рук сатани.
431. Десять зійдеться їх - зразу сварка:
Суперечливих десять думок –
Рим чи Греки? Об'єднує чарка:
Біля церкви жидівський шинок.
432. Християнилась Русь... Спритно нині
Комунарять її москалі.
Слава в неї - це рани на спині...
Віра в неї - це шия в ярмі...

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

433. **ТИ**, жорстокий, - м'ні скажуть, - словами,
Гудиш кволу холопську мораль,
І святих виганяєш із рами,
І розхитуєш їх п'єдестал?
434. "Ти смієшся із рабської долі,
Що не має владарських хотінь?
Ні, не винні голодні, що кволі:
У них м'язи безкровні, як тінь."
435. Я крізь сльози сміюся, глузую
З безпорадності рідних братів,
І мечуся самотній, сумую,
Що вони вихваляють катів.
436. Рабську звичку - каліку незрячу
Парувати з судьбою братів
Тяжко. Тяжко гнів, удачу ледачу
Одягати в божественність слів.
437. Я святих не випрошую з рами,
(Їхній сум, як іржа на віках).
Що м'ні з того, що римські пилати
На юдейських гуляли пісках?!
438. Що м'ні з того, що Рим і Юдея
Мали злих і хороших богів.
Партизанів (святих Макавеїв),
Богоносних упертих ослів?!
439. Що м'ні з того, що Ягве, Юпітер
Чуда мали, страхіття, синів:
Їхні чуда - чужий мені вітер,
Їх сини - в нас не мають братів.
440. Що м'ні з того, що правнук Давида –
Добродушний Ягвшуя Христос,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Пишно вдітий у міт ясновида,
Був смиренний, як раб-малорос?!

441. Що м'ні з того, що смирний Ягвщуя
Був ягнятком, помер на хресті.
З мук ситніють його, алилуя,
Чорні ризи й корони злоті!
442. Я святих возвеличу, як Волю,
Як Вітчизну - безсмертність мою,
Тих святих, що згоріли на полі
За братів у нерівнім бою.
443. Муки, болі, священні терпіння
Слаблю я українських синів,
Їхні душі - святе воскресіння,
Їхні душі - безсмертя віків.
444. Чужоземні святі - спритні маги,
Промисловці шаманських кадил,
Не дають Україні наснаги,
Ні любови, ні щастя, ні сил!
445. Чужоземні святі мають звичку
Правд чужих і чужих вівтарів:
Кличуть нас до своєї каплички,
Щоб ми славили їхніх богів.
446. **ЗЛА** є святість і святість є добра,
Рідна святість - лікує серця,
А чужа - небезпечна, як кобра,
Наче муки без краю й кінця.
447. Греко-римський обряд - твір поганства
Там шаманське кадило і чад,
Чреволюбне, розбецено панство,
І між ними... Єгова і Гад.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

448. Є у біблїї дивні обряди
Стародавніх семітських племен,
І мій люд вірить їм, Йсуса ради,
Міць утративши рідних знамен.
449. Бідна казка: Єгова тримає
Над Євфратом гадюку в раю,
Ніжну кралю дрючком виганяє
За слівце життєплідне "люблю".
450. Ти не любиш, Єгова, людини?
За цілунки караєш Її?
Гада в рай "запросив"? О, доктрини
Невеселі, похмурі твої!
451. Сина, сина свого Ягвещую
Дав розп'ята катам на хресті?
Міріям - його матір младую,
Без синочка лишив, о, святі!
452. Без синочка лишив, матір - маму!
Боже Ягве, де ж милість твоя?
Християни, яку амальгаму
Непривітну почула земля?!
453. Бог-отець (преподобний Єгова?)
Захотів мати сина. Дочка
"Ойтцю" сина родила? Розмова
Неприємна для мене така:
454. Дочки татові "плід" дарували:
Лот від доньок мав доньок, синів,
Їхні дива священними стали
Для усіх боголюбних попів.
455. **Я** і Небо на скитській могилі
Думи - гості мої (біль віків),

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

- Гості горді, буремні і милі,
Ніби крила кавказьких орлів.
456. Йду в минуле століть: ніби бачу
Я священні купальські вогні,
І єднаюся з ними, і плачу –
Рідно, рідно на серці мені!
457. У Трипільських Часах на Купала
Русокосі дівчата в гаях
Вінця ніжно плели: і буяла
Рідна радість у рідних серцях.
458. Їхня Леля, як світ ніжна Леля –
Прародителька (Мати свята),
Їх узвар, мед, насіння, Оселя
Духа Предків - Небесні врата.
459. Їхній Орь - мудрий Орь, рідний Тато –
Оріянських учитель племен,
Їхня слава, обряди, їх злато
І краса самобутніх знамен!
460. Їхній світ - Рідний Світ і пашниця,
Писанки, щедрий дар, коляда.
Українська краса білолиця.
Совість чиста - джерельна вода.
461. Я і Небо на скитській могилі:
Рай душі оживає, горить!
Ви зі мною, Трипільці! Не в силі
Мені пам'ять про Вас спопелить.
462. Ви і Я - одна кість, одна сила,
Радість чесна, натхнення святе.
З Ваших крил поросли мої крила,
З Ваших дум моя дума росте!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

463. **ЗЛОТОВЕРХИЙ**-під золотом отрута
Чарів зайшлих і Євиний гріх,
І Народ мій - сердега закутий
Пада ниць, як із гілки горіх.
464. Вчиться в церкві, що там десь за морем
Пахне мудрістю й Богом земля,
А на рідній Русі вбитий горем
Божий раб напідпитку гуля.
465. Піп (ромей), як душа лиха, хора,
Хрест піднявши, ревниво карта:
"Розвертася молодь, від вчора
Хтось в гаю на сопілці співа?!"
466. "Православні, хто гра на сопілці,
Під ним пекло горить, земля, міст.
Хіба можна всміхатися дівці
В день Крестителя - смуток і піст!"
467. "Православні, колись во Юдеї
Та Креститель ходив, Іоан.
Танці грішні були Соломеї,
Як тепер ось купальський аркан!"
468. На тарелі глава Іоана,
Крапа кров на смиренних мирян,
А вам танці?! О, віра погана
На Русі - в українських селян!"
469. ...Затхла, темна, мій Боже, картина:
Ні думок, ні натхнень, ні хотінь.
Сліпо вір і живи, як скотина,
І речі: "Саваоте, амінь?".
470. Молодь слухала сумно глаголи
Бородатого (грека?) попа,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Молодь знала, що піп і монголи,
І жандарми - одна сатана.

471. Молодь йшла із церков: у дібровах,
Де життя, щебетання пташок,
Розквітала в сердечних розмовах,
В хороводах краси, гагілок.

472. Молодь вірно несе Богом дані
І зачатки життя, і весни,
Сподівання вечірні, і ранні,
Мисль крилату й молитви снаги

473. Молодь любить природу і чари
Вільних дум, і крилатих сердець.
Що там римські пилати і чвари
Авраамових кіз і овець?!

474. Що там міти старої Юдеї
І смерть бога на римським хресті?!
Русь - святе має Небо! Антеї
Вір чужих не бажають собі!

475. Що там Ірод, п'янка Соломія
І криваві книжкові казки!
Діти Оря не чтять ці затії,
Люблять степ і джерельні річки!

476. Рідний звичай - пісні, співомовки,
Сонце в душах, весна - у крові.
Квітнуть маком дівочі головки,
А серця? Не серця - солов'ї!

477. Люблять втому солодку і муки,
Що продовжують Предків життя.
Материнські спрацьовані руки,
Побратимські святі каяття.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

478. Люблять вічні Вогні Оріяни,
Рідносердні і мудрі слова,
Дуб, березу і білі каштани –
Все, що в душу життя налива!
479. Люблять чин володарський, кончину
У духм'яних степах ратая,
І Дажбожую внучку - дівчину,
Що для Предків рожа немовля.
480. **Я** і Небо на скитській могилі,
Кину оком - отари рабів
Зайда спритно пасе на вудилі,
Професійно тренує, як псів.
481. Хто не кориться - кара безхлібна,
Хто гне спину - шматок ковбаси.
Хто конає - худоба нездібна
Йти у світ, де є кращі часи...
482. Благодать! Благоденствує воля
Бути хамом, щеням, плазуном,
Душехватом. Є кожному роля,
Хто стає із людини ослом!
483. Оббіблійнений культ душехвата
Християнський антихрист з хрестом
Словом душу калічить. Гірш ката
Б'є по серці святим батогом.
484. І скалічений люд б'є поклони,
Щоб рогатий пропав Сатана,
Хвалить царські порядки-закони,
Рай знаходить у чарці вина.
485. **ЗВІР** боронить свій хвіст. Раб-людина
Сонце любить, розковане "Я",

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Часом крикне: "Болить моя спина!
Не приковуйте руки до пня?!"

486. Часом раб зненавидить покору
І хлюпне із душі світлий гнів,
Тоді піп-підійма омофору,
Зливу ллє присмиряючих слів:
487. "Ви чтіть панство старе і модерне,
І терпіть, як Ісус на хресті,
Бунт покиньте - поганство химерне,
І живіть, як афонські святі.
488. "Полюбіть щирим серцем покору,
Богом даних царят-байстрюків,
Їхній бич і жандармську контору,
Чуда грецьких святих і попів.
489. "Возлюбіть - бо любов, це велика
Християнська свята благодать!
Бійтесь пекла! Тремтіть, як осика,
Царська влада - Ісусова рать!
490. "Хто не любить царів і синоди,
Архирейів, попів, прокляття
Ми шлемо і на шию колоди,
І гнів Бога, сибірське гниття!
491. "Ви любіть щирим серцем Ісуса,
Іоана, Матея, Луку,
Саваота, горбки Емауса,
Звички мирні і долю гірку!"
492. Мій хороший народ вірив щиро
Гіпнотичним єрейським казкам,
Бив поклони, приймав "Боже" миро,
Тихо зайшлим корився панам.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

493. Чому так - інші силу зростили,
Поклоняючись Йсусові. Ми
Навіть ім'я своє загубили
І затратили глузд між людьми?
494. Інші вірять Ісусові словом,
Ділом вірять у силу меча.
Ми душею повірили, домом,
Бодем серця, кістками плеча.
495. Ми зреклися себе, ми вітали
Хлібом-сіллю усіх християн!
Вони дари святі забирали,
Дерли шкіру з гостинних селян.
496. Є пани-християни, є бидло
Християнське: два різні шляхи
І дві віри в Христа! Остогидло
Говорити мені про гріхи!
497. Хто невірою вірить в Ісуса –
Гроші має, рабів і ключі
Від в'язниці і раю, він Гуса
Спалить мужньо з хрестом у руці!
498. **ЛЮДИ** рідні мої - темні гої
"Я" згубили, Дажбожі шляхи.
Хвалять смирність покори тупої,
Книг шукають про рай і гріхи.
499. Загубили себе: одурили
Рідних діток своїх і свій ум
Обезкрилили, вбили. Ганьбили
Рідну Віру онукам на глум.
500. Візантійські цілують ікони.
Братня ненависть - їхній закон,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Запозичені славлять канони:
Там є Бог, де юдейський Сіон!

501. Правду кажуть враги наші лячні:
"Українці - загублений люд,
Віри люблять чужі. Дуже вдячні,
Коли їх присмиря чужий суд.
502. Люблять, бідні, що їх чужа віра
І спасає, і сварить. Така
Традиційна у них доля сіра,
Рабська мудрість і воля гірка".
503. **ТРАДИЦІЙНІ** раби - люди добрі,
Божий палець у них - царський бич.
Проти себе вони є хоробрі,
Гасло в них: "Як біда - могорич!"
504. Кміть у них: "Ми раби терпеливі,
Б'єм із горя себе і жінок,
Любим Йсуса, життя справедливе,
Православіє, танці, шинок."
505. Зрозумій, мій нещасний народе,
Що синочки твої не твої:
Їхня мисль, як безбатченко бродить
Там, де правди чужої краї.
506. Найбідніші на світі ті люди,
Що звать рідною святість чужу,
І що кажуть, б'ючи себе в груди:
"Богу, бачите, вірно служу!"
507. Русь, сини твої вчені й невчені
Просять мудрости в зайшлих панів
І, як душі калічені, темні,
Вчать народ свій любити катів.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

508. Вчать обрядно себе зневажати
І традицію діда-раба
Поспішають онукові дати,
Щоб тьму мала й синівська доба.
509. Море рабських традицій – топитись
Є де внукам! Не праведний Дім
Рідних Сил, а капличка: сваритись,
Щоб було де (традиції!) всім!
510. Прадід в ярмах ходив. І дід внуку
Мовить гордо: "Традицію чти,
Вчись молитись в ярмі й цю науку
Вихваляй, як кропило й пости!"
511. **ЛЮДИ** рідні мої, ви привикли
(Звички ці вам дарили діди)
Прославляти чуже. Духом никлі
Йти бояться на рідні сліди.
512. Не лякайтесь, брати, мого ходу.
Ваша правда для вас не страшна!
Тяжко-тяжко мені із народу
Традиційних овець - робить льва!
513. Злочин стався і винних немає.
"Хлопський гнів - з м'не сміються пани, -
Раба любить і б'є, проклинає:
В грека, юди шукає вини.
514. "Люд свій славить і ревно картає,
Зве рабами, титанами. Світ
Оновляє натхненням. Не знає,
Що життя - не садок, динаміт!"
515. Гірко чути колючу насмішку
Злих апостолів. Крапає піт

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Із чола - розмочити лемішку
Тяжко сушену сотнями літ!

516. Полечу в Наджиття - і вертаюсь;
І повторені вторю слова,
Жду - пробудиться раб? Сподіваюсь.
І надія добром ожива!
517. Знову, слухайте, слухайте! Зичу
Рідне, браття мої, Ваше Вам.
Мало крові - я з серця позичу,
Дам вогню і дам крила словам!
518. Ви віками молились гречину –
Толк губили на рідних шляхах.
Пробудіться! Пізнайте причину
Горя вашого в ваших ділах.
519. Рабські звички діди дали внукам:
Щоб охлопились, спутали гнів,
Вбили ум, душу кинули мукам.
Возлюбивши своїх ворогів.
520. Льва привчили житись травною
І дали йому хід барана.
Присмирили молитвою злою,
Щоб дрімав він у рабстві багна.
521. Рабство родиться з рабської звички,
Що обрядом стає - духом дня,
Культом бога чужого, каплички,
Де є бізнес, попи і сварня.
522. Звички рабські тримають у рабстві
І невчених, і вчених рабів.
Звички волі тримають в лицарстві
І невчених, і вчених синів.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

523. Раб не вміє відважно хотіти
І не вміє за честь умирать.
Він привиклий со страхом тремтіти
І со страхом на світ нарікать.
524. Люд гнучкий, як весною лозина,
Бив поклони і поле орав:
Звички тата приймала дитина –
Рабством раб сам себе обділяв.
525. В яничарів - думки яничарські,
Яничарська душа і любов.
Вони вівці обстрижені, царські,
У їх жилах - тече рабська кров.
526. **РІДНІ** браття мої, Ви пропащі,
Душі Ваші скалічені, ум
Родить мислі - кастрати ледачі,
Нарікання на долю і сум.
527. Пропадить - Ви заражені духом
Рабських звичок і рабських манер.
Ваші душі не можна й обухом
Пробудити до волі тепер!
528. Хід у Вас - хід рабині. Поклони
До священних пришельців - обряд.
Чуд ждете від юдейки (мадонни)
У церковному димі лямпад?!
529. Хід рабині тяжкий. Зір згрубілий.
Як отрути страшної вона
Поговорів боїться. Світ білий
Їй тоді, як роботи нема.
530. Сина вчить бить поклони до пана
І самому пролазить в пани.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Не дивитись, що в брата біль-рана
За священну любов к Вітчини.

531. Рід вона прикликає, досадно
Вчить дочку мавпувати чуже.
Одружитися "мудро й поплатно",
Щоб і теці було протеже.
532. **ПРУТЬСЯ**, бридко поглянути оком,
Землячки мої в шубу "панів".
Фальшу люблять своє, вчено боком
Непокірних обходять синів.
533. Вчать народ, що Москва - незрадлива.
Римський Папа - тішител ь сердець.
Православіє - віра правдива,
Як правдивий юдейський агнець.
534. Ум вони приучили жить чреву,
Брати щастя з долонь чужинця,
Християнами бути. І древу
Вигід світських дарити серця.
535. Підлі кажуть, що люблять Тараса,
А бояться слідів його мук.
Чрево тішать своє, повна каса
Прилипає, як мед, до їх рук.
536. **КРОВ** зрадливу, без "я", сукровату
Треба вилити з жил, і туди
Сонцем Волі святої багату
Кров хлюпнути добра і снаги!
537. Раб, що в рабстві бунтується, хоче
Трон неволі судити, карать –
В ланцюгах богатир. Він не збоче –
Він історія, подвиги, рать!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

538. Раб, що в рабстві живе і не знає,
Що він раб - традиційний слуга,
Є по вдачі рабом. Обминає
Дім його войовнича снага.
539. Раб, що в рабстві живе і радіє
Щастям рабським, і хвалить катів,
І від ляпасів їхніх смирніє –
Не народить достойних синів.
540. **ПРИВЕДІТЕ** синів, я наснажу
Їхню кров переможним вогнем,
Щоб Диявола стерли на сажу,
Поздоровили світ з новим Днем!
541. Приведіте доньок, в Іфігїди
Я вогонь заберу і їм дам,
Щоб богинями стали. І грїти
Вміли душу Дажбожим синам.
542. Приведіте доньок, їх убрати
Треба в злото і пишний наряд.
І манери вибагливі дати,
Щоб їх вабом пишавсь Києград.
543. **МАТИ** добра не та, що годує
Солодкавим, смачним пирїжком
І дочці чи синочку готує
Мисль - вік жити смиренным панком.
544. Мати добра не та, що до школи
Правд чужих шле синочка й дочку,
Щоб зрікались себе, мали поли
Чужостильні - науку чужу.
545. Дітям школа чужа дає волю
Рідну Правду ганьбити, діла

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Ратних Предків, принизити долю,
Матір добру, що душу дала.

546. Мати добра не та, що бажає
Доні зятя з чужих островів,
Воя рідного в двір не пускає,
Бо він ранений в шалі боїв.
547. **ДОБРА** мати щедротно навчає
Сина-дочку страждать за любов
До Вітчизни святої. І знає –
Волі треба дарить юну кров.
548. Добра мати не ніжить, гартує,
Сина вчить непокірних скорять.
Рабська мати дух дітям каструє,
Щоб їх тілові ситности дасть.
549. **ЗНОВУ** - знову одна і та ж казка –
Все вертаюсь туди, де є плач,
Де юдейський пассовер (чи паска),
На козацькім столі спотикач.
550. Примирися! Твій люд - християни,
Вірять: син со Юдеї, їх Бог.
І натхненно співають пеани
Про гібрейський Сіон перемог.
551. Вірять в чудо чуже. Рідне худне,
Рідне корчиться, чахне рабом,
Родить мислі охлялі, як блудне
У лакея - п'яниці чолом.
552. Примирися! Твій люд - християни,
Ти думки повторяєш, слова
Родиш серцем болючі, як рани,
О, пропаща твоя голова!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

553. Примиритись не можу я. Віра,
Рідна Віра - це Сонце моє!
Чую, кажуть мені: "Ти невіра,
У тобі - дух поганства жиє?"
554. Дух поганства? Щасливі холопи,
Клиром мозки треновані, ви
Білі негри Христа, грязь Європи,
Гнучкошийні лакеї Москви.
555. Дух поганства? Твоя рідна мати
Чтить життєпис юдейських царів.
Відучили її шанувати
Чрева плід свій (Дажбожих синів).
556. Смирно вірить, що бог Ізраеля
Світ створив і дівицю з ребра,
І синайську небесну оселю
Повну ангелів, ласок, добра.
557. Гамаликам юдейського чату
Б'є доземно сердечний поклін
Ради Йсуса. Неситому кату
Книш пече, а сама їсть паслін.
558. Ксьондзи римської віри святої,
Православно-гречинські попи,
Не діждавсь мій Народ дорогої
Від вас правди почути, стовпи!
559. Дух поганства? Зірки Вифлеєму,
Прапор Леніна - зорі Кремля
Вам, раби, солодкаву поему
Вір "правдивих" створили? Не я.
560. Чом наруга така? Як закути
Рідні мислі в потужні діла?

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Де дістати рецепт, зілля-руту,
Щоб людина в людині жила?!

561. Де ті фарби, що зміст декорують,
Строгість мислі і стрункість рядка,
Рай на небі казковий будують,
Дати варто за їх п'ятака!
562. **ВІРЮ**, слово моє темні скали
Забобонних марнот розбива,
Щоб єрейські тортури пропали,
Воля Сонцем в душі ожила.
563. Є на світі молитв пребагато
І пророків, і зла, і чудес.
Думи, думи мої, духа злато:
Не ти перший, Ісусе, воскрес.
564. Воскресав Деонісій і Митра,
Озиріс добродушний (не Сет!),
І Бог Крішна, і Огні. Не хитра
Вість моя і проста, як стилет.
565. Воскресають боги, сини Божі,
Чесні люди, пророки. Брати,
Крізь епохи минулі, негожі
Тяжко м'ні до вас Сонце нести!
566. Я прийняв би Христові всі муки,
Голод Будди, терпіння святих,
Щоб побачить твої вільні руки,
Мій Народе, без ласок чужих!
567. З мук окроплених кров'ю, вогнями
Мак цвіте, незабудки, євшан.
Внуки люду простого богами
Проростають в сузір'ї пошан.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

568. Мук не бійтесь, замучені раєм
Клерикальства й загірних комун
Під кивотом, під рідним сараєм,
Біля ніг пролетарських трибун!
569. Вірте мукам розкутого сина,
Що народжений з вашого "Я",
Він на ваших очах, як сльозина,
Він орел ваш і ваше дитя.
570. Будда добрий, але не всі люди
Вірять Будці. Христові також.
Світ тому є прекрасний, що всюди
Не однаково квітне сад рож!
571. Ні Ягвшуя, ні Ягве, ні Будда,
Ні поклонники Маркса, ніхто
Україну мою не розбудить
Ні за десять століть, ні за сто!
572. Хто розбудить її?! Лише сила
Ратних жертв (Український Вулкан!).
Не зламає її тоді крила
Ні святий чужинець, ні тиран!
573. **КОЖНЕ** плем'я колись і понині
Має долю свою і мости,
Не підходять моїй Україні
Ні криваві зірки, ні хрести!
574. Греко-римські манери і зради
Скрізь в Європі лишили сліди.
Україно моя, Бога ради,
Будь собою з собою завжди!
575. Не мавпуй прусака, мудрість жида
І латинів, і чудь (москаля),

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Бо придбаєш духовність гібрида,
Мисль не буде твоєю твоя.

576. Україно моя, всі секрети
Я відкрию Тобі: Ти свята,
Ум тренуй, не занедбуй багнети,
Щоб твоя була воля твоя.
577. Ум тренуй, не занедбуй багнети,
Скорпіона души - рідний чвар.
Рви чужі душеловні тенета,
Рідну Віру плекай - Божий дар!
578. Клекоти, Україно, вулканом,
Розхитай злі основи земель.
Йди на прю з чужим богом-тираном,
Що п'є кров твоїх рідних осель!
579. **УКРАЇНА** в Європі - це львиця,
Що із серцем дитини дріма.
Слави праведнорідна сестриця,
І їй рівних у світі нема!
580. Їй судилося Богом, судьбою,
Світ калічений боєм ідей,
Освіжити, умитись сльозою
За невинно закутих людей!
581. **МАГА** Врата. Сини Оріяни,
Дух мені Ваших Предків сказав,
Щоб порвав я духовні кайдани
І до Рідної Віри Русь звав!
582. На Русі на святій Волю рідну
Рідна Віра в собі берегла,
І наснагу владарську й свобідну
Щедро в душі синівські лила.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

583. Щоб були ми з собою собою,
Щоб чужою була чужина,
Рідна Віра обмита сльозою
Дум моїх мені Богом дана.
584. ДО Народу прийшов я у гості,
Погостюю і знов відійду.
Душу чулу і мислі, і кості
На Жертовник Вітчизни кладу.
585. Хто збагне мої мислі, не буде
Себелюбним щасливим рабом,
Що кайдани обожнює, блудить
І душею своєю й умом.
586. Я моє не моє - Предків дари
Володарської волі і дум.
Українські сварливі отари,
Я прийшов, щоб будити Ваш ум.
587. Не гоніте! Прийшов я з Святині
Предків Рідних святої Русі,
Привітайте мене, брати, нині,
Я є Ваш, а ви - сльози мої.
588. Я прийшов, бо така воля Неба,
Воля Правди, Землі і століть.
М'ні ні слави, ні злата не треба,
М'ні чужа нерозсудлива хіть!
589. Крила дум моїх сильні й широкі
І натхненні священним вогнем.
Хитромудрі тирани жорстокі.
Ви із ніччю йдете, а я з Днем!
590. Ви калічили ум мого люду
Десять чорних пропавших століть.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Ви Мазепу судили без суду,
Чорноризні шамани, мовчіть!

591. Свідком будуть сирітські когорти,
Ріки сліз і погнилі хрести,
І гаками роздерті аорти,
Пишні догми злочинства, кати!
592. **ТРИ** дні, Христе, тебе розпинали,
Мій Народ розпинають щодня!
Душу мучать і розум скували –
Розмокає од крові земля!
593. Тіло, Христе, твоє розпинали, -
Кат латинський душі не чіпав.
Нині душу мою закували,
Щоб я Рідної Віри не мав!
594. Я прийшов, мене ждали віками
Ті святі, кому Честь дорога.
Кат не вб'є мене словом, мечами,
У мені живе Воля й Снага!
595. Кат не вб'є мого духу ні злотом,
Ні спокусою краль, ні вогнем,
Ні наклепом (холопським болотом)
Ні пільмою в'язниці, ні днем!
596. Воплотилась в мені світла сила
Степових українських небес.
Мати-Русь мене розуму вчила,
Щоб я мудрістю волі воскрес!
597. **ЗАРАТУСТРЕ**, Ісусе і Крішна
Був я гостем у Вас, тепер Ви
Завітайте до мене, щоб грішна
Совість людська не кпила з Руси.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

598. "Гарі, Крішна" - співають брагмани, -
Ти наш, Бог, наше сонце і світ!"
"Віті, Будда!", - лунають пеани:
Кожний хвалить свій зоряний міт.
599. Гості добрі мої, сини Божі,
Ви не можете Люд мій спасти,
То мене не судіте. Пригожі
Україні дарую мости!
600. Я дарую мости з мислі, з грому,
З мого серця, з душі і краси,
І речу: "Повертайтеся додому,
Блудні діти святої Руси!
601. "Я святу Україну хрестити
Не дозволю ромейським попам –
Без їх діл вона буде світити
І мені, і прийдешнім вікам!
602. "Я святу Україну навчати
Марксо-ленінським мітом не дам.
Їй судилось самій прокладати
Міст до слави й дати мудрість синам".
603. **ЖДЕ** мій Люд не марксистів отару,
Мардохея із роду Халди,
Що родив Авраама і Сару,
І не дав їм землі і води.
604. Жде мій Люд не попів-комісарів,
Котрі славлять Московію, Рим,
Грецькі мощі, святих яничарів,
І Сіон, і кропило, і дим.
605. Жде мій Люд вчителів мудрочолих
Із Дажбожим гербом на грудях,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Проповідників чесних, не кволих,
З побратимським вогнем у серцях.

606. Прийде рідний духовний Учитель,
Буде вчити про рідні діла.
Українського Духу носитель
Не продасть чужинцеві чола!

607. **МІЙ** Народе, із мудрого древа
Своєрідні творіння плекай!
Українського гордого лева
До смиренних молитв не привчай!

608. Після довгих страждань серця - мислі,
Що розквітнула днем мого "Я", -
Осудив рабські душі розкислі
І хиткі, як торішня стерня.

609. Я люблю мій Народ, як дитину
Любить мати, що пестить і б'є.
За любов я страждаю і гину,
Люде мій, моє серце, твоє!

610. Я сміюсь з твого горя, а тихо
Плачу. Гірко. А сльози - як сіль.
Людства я сирота: дивне лихо
Впало в серце і множитья біль!

611. Біль, не біль! Я родився будити
Сонну Русь - традиційних рабів.
Рідним Духом братів поріднити,
Рідним Духом святити синів!

612. **МІЙ** Народе, вставай, пробудися,
Правдоносна твоя вільна рать!
Духом чину, звитяг збагатися,
Хоче Бог Рідну Віру вітати!

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

613. Бог - це Воля і Мудрість народу,
Бог - це Правда святої Руси.
Бог - це Дух Українського Роду,
Світ Любови, обличчя Краси.
614. Богом посланий я, рідне Плем'я,
Не почувеш мене, чорний сум
Буде в хаті твоїй, люте врем'я
Кине плід твій народам на глум.
615. **РАДЖУ** я Рідну Віру прийняти
В кожній краплі крові, у чуттях
Її мудрість святу звеличати,
На яву жити з нею і в снах.
616. Жити з нею у примхах дитини,
В ніжних ласках дівчини, в тюрмі,
В материнських солоних сльозинах,
На фронтах, на колючій стерні.
617. Жити з нею на смертній постелі,
В болях серця, в самотній журбі,
У святині праматері Лелі,
В такті серця, в тяжкій боротьбі.
618. Жити з нею у горах Сибіру,
На сухих австралійських пісках,
В Парагваї, на схилах Паміру,
І в канадських багатих містах.
619. Зміст життя і ходіння, і пляни
Українську придбають вагу.
Русь свята зцілить душу і рани.
Серцю дасть переможну снагу.
620. І Русич (українець) пізнає
Корінь пекла і раю, і зла,

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

І народам Землі прочитає
Книгу Мудрости, Правди, Добра.

621. І прославиться Люд мій у міті
Євразійських релігій добра.
І народи, любов'ю зігріті,
Рать звеличуть Славути-Дніпра.
622. І народяться в нас добрі діти:
Вільна кров до їх жил попливе.
Буде мати-Вітчизна радіти,
Що під сонцем Свобода живе.
623. Буде мати-Вітчизна святая
Зерна сіяти ратних звитяг.
Європейська роз'єднана згряя
Синьозлотий цінитиме стяг.
624. І народи Земної плянети
Будуть славити ім'я її.
У піснях вічноюні поети
Слово скажуть й про думи мої.
625. Про орлів моїх дум, що ніколи
Не давали спокою мені,
І були замість хліба і соли
У години веселі й сумні.
626. Правда рідна у рідному серці
Рідну Віру плекає завжди,
Помирає і квітне у герці,
Щоб потомкам дати волі сади!
627. Рідна Віра кладе рідні карби
На костисті рамена віків,
Родить вічні божественні скарби,
Родить воїв, святих мудреців.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

628. "ХТО я є? І які вчив науки? –
Люд питає, - Де правду черпав"?
Я учив сам себе. Сміх і муки
Українські душею пізнав.
629. Сонце, небо, прекрасна Плянета,
Де Вітчизна моя - моя кров,
М'ні дарили натуру поета,
Для душі скарб нетлінний - любов.
630. Вчення хитрі, глибокі, як море
Я роззброїв, натура така:
Хто злі страсті в собі переборє,
В того доля гірка - не гірка.
631. "Хто я є? І які вчив науки?
Хто гострив мої мислі і де?"
Я від вас рятував, вчені круки,
Ум і серце моє молоде.
632. Я син матері (син оріянки)
Її радощі, серце і спів,
І недоспані ночі, і ранки,
Я такий, як і сотні синів.
633. Не родивсь я в хоромех і златі,
І не їв я боярських книшів.
Сповила мене мати у хаті
Під свист куль і пугання сичів.
634. Сповила мене мати, як знала.
Я був богом для неї, життям.
Серцем серце моє зігрівала,
І чуття мої гріла чуттям.
635. І я виріс на скитських могилах,
У степах, де волошки, жита.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Потекла у моїх юних жилах
Кров Дажбожих онуків свята.

636. Потекла у моїх юних жилах
Святославова кров русичів.
Як поранена чайка на хвилях,
Я цілющих шукав берегів.
637. І в крові народилась обнова –
Сила внуків Дажбожих, їх рать.
О, ні Маркс, ні Ісус, ні Єгова
Рідну Віру мою не вмертвлять!
638. Не вмертвлять! Я крізь громи і бурі
Сонце Віри святої несу.
Ненавидять мене раби хмури
І картають синівську сльозу.
639. І глузують, і кажуть, незрячі,
Що я кличу Дажбога з Дніпра,
Зле поганство хвалю, о, ледачі,
Ви забули себе, ви - неволя стара.
640. Я відроджую волю Дажбожу –
Вольне "Я" України (Руси),
Гідну силу її і пригожу
Оріянську чеснотність краси!
641. **Т**і, що правди бояться моєї
І зі страхом ховаються там,
Де владичать чужі прометеї,
Ум у жертву приносять катам.
642. Ум мій чітко працює. Не в змозі
Сила волі чужого ума
Дух скалічити мій, щоб в дорозі
Вдень мене покорила пільма.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

643. Ум родився мій з чистого злата
Українського світу - ума.
Земле вічная, нене багата,
Не один я, а ти є одна!
644. Не один я, що кров твою маю
І волошковий колір очей,
І напій животворний черпаю
Із твоїх вічноюних грудей.
645. Я твій син, я твій гнів, вічна слава,
Я з Твого народився зерна,
Вільним духом моїм Величава
Будь вівіки і віки Одна!
646. Є земель на Плянеті багато,
Сонць у космосі много горить,
Де життя моїх Предків почате,
Там і скарб мого щастя лежить.
647. Мій народ поклав болі важучі
В серце чуле, тривожне моє:
Ось чому мої мислі рішучі,
Ось чому ніч безсоння дає!
648. Ніч - не смерть, не схова в чорні шати.
Я родився із сонцем весни,
Щоб невольникам волю давати,
Я ваш брат, українські сини!
649. Не каліchte мене, чужі маги,
Я - алмаз. Ви ліпите рабів
З душ маленьких, що просять наснаги
В душеловів, немов у богів.
650. Не кепкуйте із мене, не кпите,
Що я син не такий, як усі.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Вийміть серце моє, окропіте
Кров'ю Волю святої Русі!

651. **Я** натхненник Дажбога. Я сила,
Що ворожі тенета стира.
Сонце кормить мої буйні крила,
Щоб я славив легенди Дніпра!
652. Я натхненник Дажбога. Я з грому
Слави Предків Русі творю Хід
Віри Рідної. Богу чужому,
Щоб не кланявсь мій добрий Нарід.
653. Говорив я з Христом і Мойсеєм,
Мудрий Будда був свідком мені.
Не тужу за чужим прометеєм,
Сиротою йдучи по стерні!
654. Ти, Ісусе, родивсь во Юдеї,
Мати в тебе юдейка була,
Став ти Богом Вітчизни моєї –
Це не честь, а розпука моя!
655. Ти став Богом, а я сиротою,
Ти воскрес, а мій Люд на хресті.
Ти не можеш рівнятись зі мною,
Ти юдеєць, а я - син Русі.
656. Світло пада з Юдеї, то й воля
В світлі тому - юдейська. А я
Жити хочу, щоб квітнула доля
Рідномудра, як рідні поля!
657. Ні, юдеєць, ніколи, я знаю,
Так, як я, мій Народ не любив,
І тому я його не прохаю,
Щоб він душу мою просвітив.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

658. Я із світлом родився, з душею,
Мій Народе, я твій - розпинай,
Я терплю. Чужаку - "прометею"
Ні душі, ні ума не давай!
659. Не давай, мій народе, так хоче
Бог, життя і натхнення моє.
Серце думи новітні пророче,
Родить Волю і радощі п'є!
660. Серце, серце моє неспокійне
В морі дум, як на хвилях листок,
Чаром віри повите і мрійне,
Як народом забутий пророк.
661. І не має ні ночі, ні днини,
Щоб у серці любов не жила,
Мій Народе, до тебе. Перлини
Дум святих мені мати дала.
662. Серце мати дала мені добре,
Усміх внука Дажбожого. Я
Полюбив русичівство хоробре,
Як блакить непокірне орля.
663. Погляд маю сарматського сина,
Що Жертовник Вітчизни квітча
Кров'ю серця свого. Україна –
Мій кінець і початок життя!
664. **РУСЬ**, будись! У сні хиріють м'язи,
Меркне ум і маліє порив,
Світ чекає твоєї екстази,
Я в тобі вільним духом ожив!
665. Русь, будись! Не лякайся мого ходу,
Я - твій син, твоя крапля крові.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Вольна іскра невольного роду,
Вольні мислі твоєї глави.

666. Мій Народ - одна спалена рана,
Блідне пекло, німіють чорти.
І віками несе (о, осанна?)
Він закутий неволі хрести!
667. Непробудишся - згинеш! І гади
На могилах твоїх засичать,
І плід чрева твого кат окраде,
Ім'я Русь буде Русь проклинать!
668. Підеш з торбою в світ, греку, жиду
Ноги мити за хліба шматок;
Віддаси своїх дочок гібриду,
Не тобі, щоб родився синок.
669. Рідна мова твоя буде вбита
В рідній хаті твоїми дітьми,
До стовпа злих насмішок прибита,
Як ефір пропаде між людьми.
670. Не пробудишся - згинеш.
І в чаді Сварок диких згноїш своє "Я",
І в престольнім святім Києграді
Рідна мати не буде твоя.
671. Рідний син кине камінь у груди,
Із яких він смоктав молоко,
Щоб хвалили його чужі люди,
Щоб дім мати під стиль рококо.
672. Доня зайді народить синашу,
Розділивши з ним ложе й весну,
Щоб смачну на обід мати кашу,
Мати сукню, як степ запашну.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

673. Неморальне назветься мораллю,
Некрасиве - зразком краси,
Поцілується радість з печаллю,
"Честь" палитиме чести мости.
674. Мати сина віддасть катам в руки,
За п'ятак проміня честь дочки
Ум утративши, згине з розпуки,
З неї сукню здеруть жебраки.
675. Русь, будись! Відбери у монгола
Славу рідну, окрадена Ти.
Від релігій чужих стала квола
І сумна, як підгнилі хрести.
676. Не пробудишся, згинеш! Голодні
Діти трупом згниють на стерні.
Мати злякана смертю, премодні
В честь катам заспіває пісні.
677. Згинеш, згинеш і сліду не стане,
Мій Народе, моя ти любов.
Непомітно, як цукор ростане
У крові ворогів твоя кров.
678. Мати, втративши ум, буде жерти
Труп дитини, просити Христа
Християнкою доброю вмерти,
Там спочити, де райські врата.
679. Зайшли ідоли будуть стояти,
Зірку, хрест закріпивши в руці:
Будеш ти їм поклони складати,
Мавши долю сліпої вівці.
680. Чорне небо зирне в твої очі,
Кров хлюпне на пшеничний амбар.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Розстріляє твої дні і ночі
Катом хвалений син - яничар.

681. Скаже світ: твої муки - агітка,
Дар дідівських зараз і хвороб.
Честь твою осміє малолітка
І паломник - святий людодоб.
682. Ти сама собі тюрми змуруєш
І прославиш чужий амулет.
Ти сама з свого "Я" поглузуєш,
Зайду твій оправдає поет.
683. Прикують твого сина до дота,
Щоб він влучно стріляв у вікно,
Де рідня його спить, як голота,
Що чуже полюбила багно.
684. Образ твій опотвориться в чаді,
І пігмейський придбаєш ти ріст.
Животітимеш в рідному граді,
Як до арфи прикутий арфіст.
685. Утопила Дажбога (Пратата),
Цілувать будеш зайді п'яту.
І поклін віддаси супостату
За духовний дурман - блекоту.
686. Зайди створять новий зміст моралі
Для їх вигіднозручний, і ти
Сторозтерзана, їхні скрижалі
Чтимеш, впавши у чад глупоти.
687. Не пробудишся - згинеш. З бальзаму
Благородних твоїх почувань,
Панахидну складеш амальгаму,
Щоб ти цілі не мала й бажань.

688. Русь, будись! Не лякайся мого ходу,
Я - твій син, твоя крапля крові,
Вольна іскра невольного роду,
Вольні мислі твоєї глави!

10965-10969 pp. Дажбожі (1965-69 pp.)

ПОЯСНЕННЯ МАЛОВЖИВАНИХ СЛІВ

Оріянські - від слова Оріяна (назва території сучасної України у часи Трипільської культури). Слово вперше впровадив в український словник Лев Силенко замість слова "арієць", яке на Його думку, має неточне фонетичне оформлення.

Трипільці - назва походить від міста Трипільля, де археологи знайшли житла творців найстародавньої хліборобської культури.

Авгури - жреці в римській політеїстичній релігії. Кіш - назва міста в Сумерії.

Дравидська земля - перед приходом Оріян до Індії тут жили тюрки-дравиди.

Орь - Родоначальник Індоевропейських племен. З ім'я Орь Лев Силенко оформив слова оріянин, Оріяна.

Ведів творінь - усні "Веди" найстародавніші в світі твори були складені Трипільцями.

Гот - є твердження, що це стародавня назва тевтона (німця).

Огні - (Агні) божество вогню у "Ведах".

Ом - у брагманізмі духовне закінчення молитви.

Див - один з богів у "Ведах". У "Мага Вірі" подається широка етимологія цього слова.

Сварог - (правильно Сварга) назва неба у "Ведах".

Лель - Мати-Родоначальниця племен України-Руси.

Морена - у "Ведах" божество темних сил, смерти.

Марута - одна з назв вітру у "Ведах".

Мокша - (Макоша) у "Ведах" божество, яке оплакує долю скривджених жінок, і взагалі людей.

Елогимові чада - Елогим, Елог, Ел - назва бога у Біблії.

Кимерійсько-Гиксоські племена - єгиптяни гиксосами називали гітїтів. У мові Єгиптян слово "гиксози" означає володарі чужих земель.

ЛЕВ СИЛЕНКО. ГІСТЬ З ХРАМУ ПРЕДКІВ

Аккадини (Аккади) - одне із семітських племен, яке кочувало на схід від Сумерії.

Пелазги - вихідці з Трипілля, перші жителі Пелопонесу, побережжя Егея.

Егейська культура була заснована Пелазгами.

Сумери (Сумеріяни) - вихідці з Оріяни, одне з Трипільських племен, яке прибуло на долини Тигру і Євфрату 6000 літ тому.

Халдеї - одне з семітських племен, з якого за легендами Тори походить Авраам і Сара.

Гітїти - родичі Трипільців, Сумеріян. Вимандрувавши з Наддніпрянщини, заснували державу на території Турції. Знамено Трисуття було їхнім символом.

Ур - назва міста в Сумерії.

Киян - ім'я володаря гітїтського. Єгиптяни гітїтів називали гиксосами.

Тарпан - дикий кінь в степах України.

Ра - назва бога сонця у Єгипті.

Филистини - (Палестини), слово походить від "пелазги" з санскритського "пила".

Амон - один з головних богів Єгипту.

Скитоград (Скитополіс) - місто, засноване скитами в Юдеї, тепер Бетшеан.

Езикел (Езикіел) - один з пророків Ізраеля у часи царя Іошиї.

Гог - вождь магогів (скитів).

Тамуз - вавилонське божество.

Германаріх - вождь германського племені.

Набити - єврейське слово, означає "пророки".

Понтифікси - верховні жерці в стародавньому Римі.

Лев Силенко

Гість з Храму Предків

Поема "Гість з Храму Предків" написана більше ніж 45 років тому Духовним Учителем і Пророком Рідної Української Національної Віри. Це був час, коли в Україні відбувалося тотальне омосковщення, очолене політруками і попами. Духовний Учитель і Пророк Лев Силенко, хоч і перебував за океаном, страждав стражданнями гнобленого народу і висловлював свої почування безстрашно, священнодійно. Перше видання вийшло в світ у 10969 (1969) році під назвою "Мага Врата".

Розраховане на широке коло читачів. Розповсюджується за пожертви.

© Лев Силенко, 1996